Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

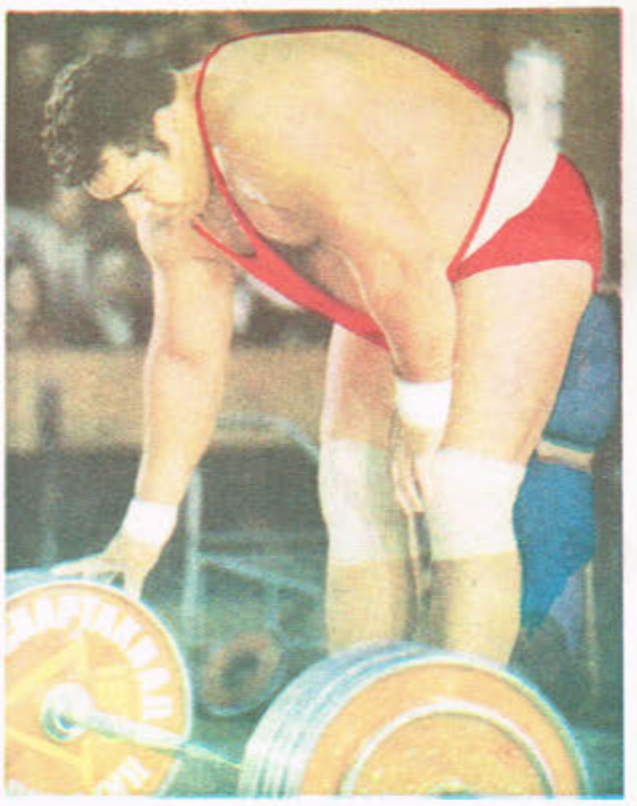
Брой 33 ● 18 януари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ЕВРОПА ЗНАЕ СВОЯ ФУТБОЛЕН ЖРЕБИЙ.

КАКВО Й ПРЕДСТОИ СЕГА?

СТРАНИЦА 12

Най-силният човек в света – Василий Алексеев – стана „Спортист №1“ на СССР. За него и за първите в листите на европейските социалистически страни четете на стр. 8 и 9.

На десния фланг * на социалистическия спорт

СТРАНИЦА 6:

По снежните планински писти се плъзга с широка крачка скиор. . . „Петър Панков“ – ще го познаят мнозина. Но какво знаете още за нашия най-добър бегач и неговия спортен талант?

СТРАНИЦА 7:

Скоро ще застанем пред телевизионния екран, за да наблюдаваме най-динамичния и завладяващ спорт на зимната олимпиада – хокея. На снимката: Един добре познат ни вратар – чехословашкият вратар Вилем Пзуман.

МАЙСТОРЪТ НА СПУСКАНЕТО БЕРНАР РУСИ /ШВЕЙЦАРИЯ/

ВАКАНЦИЯ, ИСТИНСКИ СНЯГ И СКИ...

Няма нищо по-хубаво от ваканцията – казват всички ученици. Но и без да ни го казват, знаем го много добре и ние, бившите ученици. Настъпват дни, които ти принадлежат изцяло. Настъпва времето, в което правиш това, което най-много си искал през целия срок. Излизаш от стандарта на претоварените дни с разчетените минути.

За учениците, които намерихме край хижа „Алеко“, ваканцията беше донесла и нова, допълнителна радост: сняг! Кой би помислил, че софийските деца ще бъдат така жадни за сняг, че забравили цвета и „вкуса“ му, така много ще му се радват! Сняг, истински, не памучния от елхата Сняг и ски! Гълчавата лети нагоре заедно със снежния прах. Смехът изпреварва скиите. . .

– Писта! – викат големите.

– Писта! – писукат малките и им се струва, че и техните ски летят така бързо, но често „писта“ не им е нужна, защото едва тръгнали, „сядат“ в снега. И докато приятелите им се смеят, намират се някъде до тях. Гимназистите, забързани, тръгнали чак от горния край на пистата, трябва да направят рязък завой, за да не се строполят върху „тези деца, които само се мотаят“. „Как хубаво е да се правят такива резки завои“ – мислят си седналите и си представят времето, когато сами ще ги правят.

Без да има специален декрет, на пистата край „Алеко“ са останали само ученици и учители. Никой не забранява на възрастните скиори да се пързалят тук, но кой би могъл дълго да издържи на толкова много шум, на толкова много смях и енергия. Приятно е да го видиш, но е уморително да го изтърпиш за цял ден. Затова и скиорите, които обичат „Алеко“ и са свикнали да идват тук, във ваканционните дни променят посоката. Само учителите са приели тази жизнерадостна и уморителна атмосфера като своя. Учителите и треньорите.

В хижата е направен график за софийските училища. Всеки ден школниците от градската школа по ски посрещат и изпращат различни гости със задоволството на домакини, които остават за цяла ваканция. Тук дните имат нови, примамливи названия: „ралo“, „успоредни ски“, „спускане“.

1

аварии. Но апетитът идва с яденето. Не им стига вече да се спускат, без да падат. Искат правилно да карат, по-бързи да стават и да се научат да правят онези резки завои, с които гимназистите им се надуват. Искат много неща. Искат да станат големи скиори, но не всичко става изведнъж. Сега най-важното е да повтарят това, което им показва другарят Чипев (сн 2).

Маргарита, Ели, Лили и Коста (сн.3) са от 134-о училище. Защо са избрали скиите? Тренирали преди това гимнастика и лека атлетика малко, но другарят Чипев ги убедил, че най-хубавият спорт са скиите. Те му повярвали даже когато тренирали на сухо и наравно в училищния двор. Няколко пъти се качили и на Витоша, когато паднал снегът, но едва сега истински разбират, че треньорът е бил прав. Много хубаво нещо е да си скиор!

– Да знаете какво е тука на слънце! – казват децата (беше с случил мъглив ден като че ли н съм виждала слънчев ден в плани на, на сняг.

– А когато е мъгливо, не ви л се ще да се откажете?

Децата ме гледат учудено.

– Че какво и е на мъглата? На важното е сняг да има – казва важно малките скиори. – И не бя ва да се пропуска нито ден, защ то с всеки ден научаваме нещо н во.

Денят е свършил. Кирчо и Сав ко си припомнят колко смешно било, когато другите са падал Момчета вече са се събрали окол шахматната дъска. Кои са двам ма, които играят? Трудно мож да се разбере. Шахматът е така игра, че започнат ли двама, ве нага се събират още десетина всеки дава акъл. . . Тези пък, ко то не се интересуват от шах, с намират други занимания. Вт всяка момчешка компания ще намери един, който да измисли н що смешно. . . (сн. 1).

Няма нищо по-хубаво от вака

2

3

„завой“. . . Всеки ден нещо ново се научава. По-малко се пада. По-сигурни стават „скиите“.

Ето групата на Тодор Чипев на петия ден вече се спуска от средата на пистата почти без

когато тренирали на сухо и наравно в училищния двор. Няколко

ционните дни. Жалко, че са т кова къси. . .

Маргарита РАНГЕЛО

Снимки: Янко ГЪР

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

СЕГАШНАТА СВЕТОВНА ШАМПИОНКА ПО ШАХМАТ НОНА ГАПРИНДАШВИЛИ.

ПРЕДИ 26 ГОДИНИ французинът Жак Кейзер, вече 60-годишен, в миналото бегач на дълги разстояния, пробяга разстоянието Париж – Версайл (около 35км) за 2 часа и 15 минути.

ПРЕДИ 23 ГОДИНИ след продължително прекъсване за първи път след Втората световна война се проведе турнир за световно шахматно първенство (шампионската титла бе останала без претендент след смъртта на първата шампионка Вера Менчик). От 20 декември 1949 г. до 19 януари 1950 г. в Москва се срещнаха най-силните шахматистки в света. Турнирът протече в упорита и напрегната борба. Съветските шахматистки показаха по-голяма издръжливост и воля за победа и заеха първите четири места, демонстрирайки убедително превъзходството на съветската шахматна школа. Първото място и званието „Световна шампионка“ завоюва ленинградчанка та Людмила Руденко. И отогава досега на шахматния Олимп стоят само съветски шахматистки: третата шампионка – Быкова (три пъти), четвъртата – Рубцова и петата – Гаприндашвили – от 1962 година насам.

ПРЕДИ 23 ГОДИНИ в Балтимор бившият световен шампион по бокс Примо Карнера успя за втори път да спечели титлата световен шампион, този път обаче по борба (кеч). Негов противник беше също бивш боксьор – Тони Галенто.

ПРЕДИ 21 ГОДИНИ на състезания в Еквадор Лойд Ла Бич (Панама) даде постижение 10,1 сек. на 100 м – с 1 секунда по-добро от официалния световен рекорд на Джеси Оуенс, поставен през 1936 г., а на 200 м изравни рекорда на Оуенс – 20,7.

ПРЕДИ 21 ГОДИНИ съветският плувец Осман Кумуков отбеляза новата 1951 г. с нов рекорд. През нощта на 31 декември срещу 1 януари той преплува по Москва река 10 км. Температурата на въздуха по това време е минус 20 градуса. Първите 9 км плувецът плува в тънък гумиран костюм. После го свали. Въпреки че преди старта дизелов кораб и буксирен параход разбиват леда по маршрута, повърхността на реката се покрива с тънък лед, който прави тежки условията за плуването, а и поразява на няколко пъти смелия плувец. В студената вода муков преплува 10 км за 4.55 часа.

ПРЕДИ 17 ГОДИНИ български волейболисти гостуваха във Ф ция, Алжир и Тунис. Те спечелиха в ките си срещи срещу национални отбори на трите страни с 3:0.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ във Волго по време на състезания между г гисти Н. Саксонов (лека категор постави нов рекорд в изтласкван 154 кг, подобрявайки с 500 г рекорда Чамс (Египет), поставен 18 год преди това.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ в Бостон лекоатлетически състезания Джо мас бе победен в скок на височина Роберт Гарднер (Ямайка), който п доля 208 см. Гарднер бе втор лекоатлет след Валери Брумел, ко успя да победи Томас на закрито.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

СОФИЯ

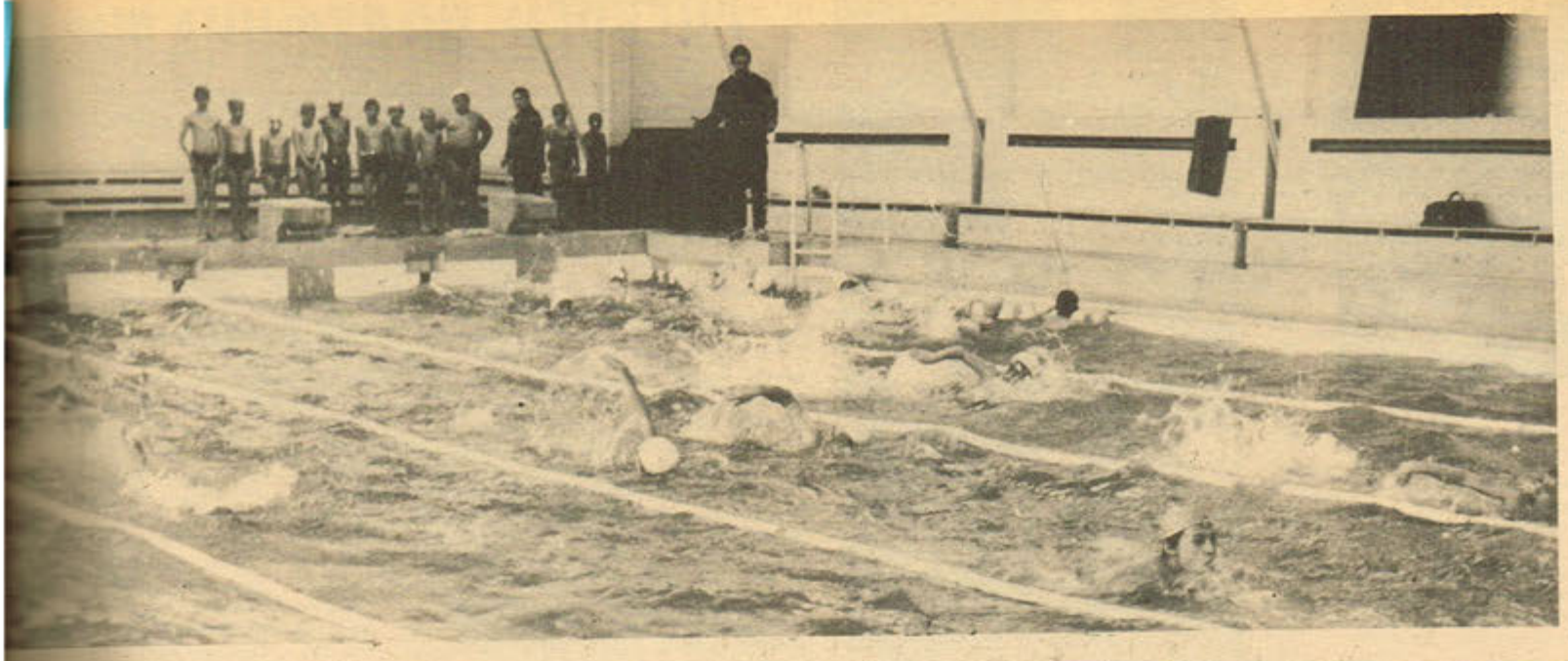
Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ Ясен АНТОВ

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

20121

Басейни има. ТРЯБВА ДА ИМА И МАЙСТОРИ!

...ването, един спорт, който спокойно може да бъде вече наречен и зимен, разширява своите владения. Софияни и варненци вече нямат монопол върху закритите водни площи в страната. . . Нещо повече.

...ЕРИТЕ СА ПРЕДИЗВИКАНИ

...ване в един твърде важен момент – материалната база.

...закритият басейн във Враца ...койно може да бъде наречен мраморец. В този най-хубав в нашата страна басейн водата е винаги кристално чиста, тъй като преминава през безупречно работещ филтър. Водата в плевенския басейн, едно приветливо, уютно и чисто съоръжение, привлече изведнъж и любителите плувци, и. . . специалните помещения на „Старт". Много полезна работа могат да свършат и басейните в Силистра.

...четири града, които вече също могат да бъдат наричани центрове на плувния спорт, където тренировъчната работа може да бъде целогодишна и според най-...ите изисквания. Четири града, които може да бъде изпълнена повелята „Всеки плувец и девойка да се научи да плуват".

...ове" и където да растат нови попълнения на майсторските редици.

Но да предизвикаш лидерите само с материалната си база съвсем не е достатъчно. По-хубаво е да им бъде „нанесен удар" с нови форми на организация и на работа, с повече всеотдайност, а по-късно – и с по-добри постижения. Тъй както стоеше в най-близкото минало в много голяма степен в Пазарджик. . .

Проверката на „Старт" показа, че навсякъде могат да се похвалят с

НЕЩО ИНТЕРЕСНО

В Силистра всички ученици от училище „Н. Вапцаров" участвуват в редовни занимания по плуване, организирани в часовете по физическо възпитание. Същата програма се предвижда и в училище „Кирил и Методи".

● В повечето училища в територията на Враца, както и в шест предприятия в града са изградени плувни секции. Създадена е и експериментална група с деца от детските градини. В басейна, който работи от 6 до 21 ч., всекидневно тренират над 300 души, от които 250 са ученици.

● В Сливен са постигнали добро съчетаване на работата с начинаещите и напредналите. Първите тренират в крайните коридори, а вторите – в средните. Примерът на първите в града, тръгнали на поход срещу минутите и секундите, безспорно е много заразителен за „новаците". А

...те са много – и в самия басейн, и край него. Вече има повече желаещи, отколкото той може да побере. . .

. . .Могат да бъдат посочени и други факти, възможно е да се направят извадки от програмите и да се изтъкне броят на занимаващите се във всеки един от басейните. По-важно обаче изглежда „разискването" на някои трудности, които (някъде изживени, другаде – в процес на преодоляване, а в трети басейн – основна цел за преодоляване) стоят на дневен ред.

ПРЕОДОЛЯВАНЕТО НА СТРАХА

от зимните занимания по плуване, „загнездени" у родителите (навсякъде правилно са се насочили предимно към децата!), е важен момент в работата. Защото все още мнозина се плашат от съприкосновението с водата през зимните месеци, макар че в много случаи закритите басейни създават много по-благоприятни условия, отколкото откритите през летните.

Но само една година е била достатъчна на ръководителите и деятелите в Сливен, за да се преборят мъжки с този страх, да убедят родителите, че няма нищо „страшно". . .

Нямаше да се спираме на този въпрос, ако той не служеше в известна степен за прикритие на сериозни слабости в организаторската работа, която – преди всичко друго! – трябва да превърне красивите басейни в истински кипящи котли, където водата да ври от жизнерадостните занимания на стотици плувци.

. . .Доскоро басейнът в Силистра не се използуваше пълноценно. Някои от бившите треньори се занимаваха с групите си само по десет часа седмично и резултатите естествено бяха нищожни. Слаба бе и разяснителната работа сред родителите и училищните ръководства. Всичко обаче се е променило след като Любомир Кустев, сега директор на обединената спортна школа в града, пое ръководството на треньорския колектив. Сега старши треньорът по плуване Пенчо Великов и неговите колеги М. Гаджалова и д-р Харизан Харизанов водят занимания с различните възрастови групи. Гра-

1 *В СЛИВЕН, ДОКАТО БАСЕЙНЪТ „ВРИ; ДРУГИ ЧАКАТ РЕДА СИ. . .*

2 *КРИСТАЛНО ЧИСТИЯТ БАСЕЙН ВЪВ ВРАЦА Е ПЪЛЕН, НО ЗА НЯКОЛКО ДНИ ВОДАТА Е СТУДЕНА. „СУХИТЕ" ТРЕНИРОВКИ ЗАМЕНЯТ „МОКРИТЕ"*

3 *ОСЪЛИТЕЛНО Е ДОРИ ЕДИН МИГ ДА БЪДЕ ТАКЪВ ИЗГЛЕДЪТ НА ПЛЕВЕНСКИЯ БАСЕЙН!*

фикът за използуването на басейна вече е в пълно съответствие с нормативите на единната програма за обучение на федерацията по плуване.

. . .В деня на нашата проверка в Плевен до обедната „почивка" от два часа (а часовете никъде другаде не стигат!) в басейна се занимаваха общо по-малко от 40 души. Защо?

Трудно ни беше да приемем, че точно този град, с несравнимо по-стари и по-големи традиции в плуването, отколкото Враца, Сливен и Силистра, взети заедно, е попаднал в плен на зимата. Научихме обаче, че треньорите са наказани заради непопълнените им групи, че извън практическите занимания (24 часа седмично) не полагат достатъчно грижи за организаторската си работа. Треньорите от своя страна пък се оплакват, че не получават нужната помощ – организационна и пропагандна, – за да се осигури привличането на повече желаещи да плуват. И така дните минават, без да се разбере, че поне докато плуването стане „мода", както е вече в други градове на страната, трябва да се положат от всички много повече усилия както в пропагандирането на плуването, така и в организирането на групите, и в практическата им подготовка.

Въпросът за максималното използуване на възможностите, които създават новите басейни, умелото съчетаване на обучението на нови плувци с първите стъпки по пътя към майсторството е основен въпрос. И именно неговото най-разумно разрешаване ще определи ефективността на новите съоръжения.

Веднага (или може би точно след година, когато от многобройните обучителни групи бъдат „отсеяни" най-надеждните плувци), ще дойде и

ПРОБЛЕМЪТ ЗА ТРЕНЬОРИТЕ

Общо взето, навсякъде „щатовете" са попълнени – в Плевен седем, във Враца – шест, в Сливен – пет (четирима в дружеството и един в школата на МНП). Проверката на „Старт" нямаше за цел да се занимава с техните възможности, с ефекта от тяхната работа. Това между другото трудно може да стане в един кратък период. Но думите на заместник-председателя на окръжния съвет на БСФС в Сливен Хр. Чолаков прозвучаха наистина тревожно. „От нашите треньори само един е със специално образование и ценз!. . ." – подчерта той.

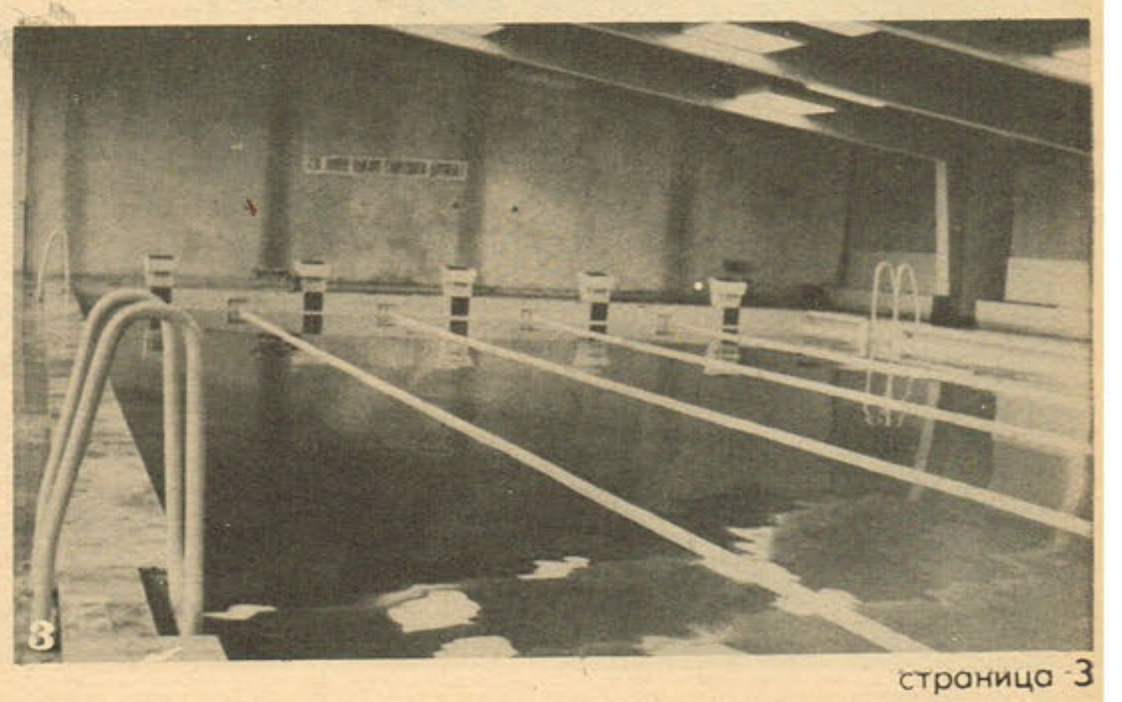
Оптимизмът може да ни подскаже, че всички треньори ще израстват със своите възпитаници, че ще откриват заедно тайните на голямото плуване и на съвременната методика. Но този оптимизъм, без – нека повторим още веднъж – да правим преценка за работата на треньорите, съдържа и много риск! Редно е към градовете със закрити плувни басейни да бъдат насочени специалисти, които сега работят там, където нямат възможност да прилагат знанията си; не е невъзможно в някои от тези нови центрове да бъдат командировани за по-продължителен срок някои от по-изтъкнатите ни педагози; редно е при разпределянето на специалистите от ВИФ „Георги Димитров" изгряващите плувни сили да се ползуват с предимства. Не е нужно да се изтъква, че помощта на съюзните треньори, на федерацията по плуване като цяло трябва да бъде ежедневна, организирането на курсове за квалификация на треньорите – най-редовно.

●

Има безспорно и други трудности. Ще изникват и нови. . . И ще има нещо привлекателно в тях. Защото ще бъдат трудности на един поход, започнат в името на една голяма задача, поставена в решенията на Политбюро на ЦК на БКП и IV конгрес на БСФС.

Проверката в басейните в Плевен, Сливен, Враца и Силистра бе извършена от нашите специални пратеници Ешуа АЛМАЛЕХ, Стоян ГЕТОВ и Валентин ЯНЕВ и от Драгомир ПАНОВ.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ, Мирослав ЧЕРВЕНКА, Стоян ГЕТОВ.

ПРЕЗ ОЛИМПИЙСКАТА ГОДИНА ПОВЕЧЕ СПОРТНИ ВРЪЗКИ С РОДИНАТА НА ОЛИМПИАДИТЕ

Разширяването на спортните връзки е било винаги стремеж на Българския съюз за физическа култура и спорт. Такава бе и целта на посещението, което председателят на ЦС на БСФС Трендафил Мартински направи от 12 до 16 т.м. в Атина.

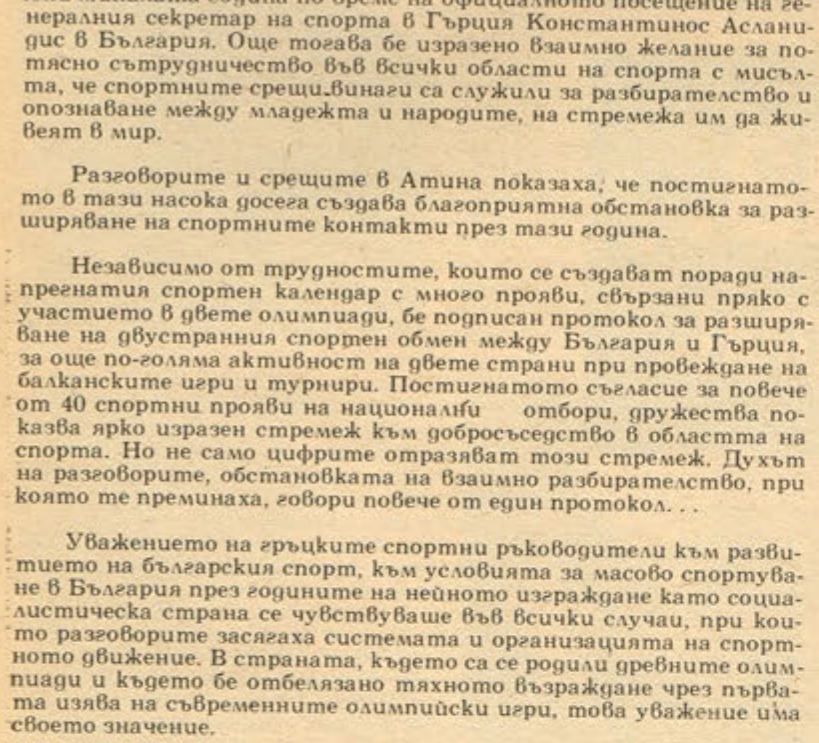
Всъщност това бе продължение на един диалог между спортните ръководства на двете страни, който започна през месец юни миналата година по време на официалното посещение на генералния секретар на спорта в Гърция Константинос Асланидис в България. Още тогава бе изразено взаимно желание за потясно сътрудничество във всички области на спорта с мисълта, че спортните срещи винаги са служили за разбирателство и опознаване между младежта и народите, на стремежа им да живеят в мир.

Разговорите и срещите в Атина показаха, че постигнатото в тази насока досега създава благоприятна обстановка за разширяване на спортните контакти през тази година.

Независимо от трудностите, които се създават поради напрегнатия спортен календар с много прояви, свързани пряко с участието в двете олимпиади, бе подписан протокол за разширяване на двустранния спортен обмен между България и Гърция, за още по-голяма активност на двете страни при провеждане на балканските игри и турнири. Постигнатото съгласие за повече от 40 спортни прояви на национални отбори, дружества показва ярко изразен стремеж към добросъседство в областта на спорта. Но не само цифрите отразяват този стремеж. Духът на разговорите, обстановката на взаимно разбирателство, при която те преминаха, говори повече от един протокол. . .

Уважението на гръцките спортни ръководители към развитието на българския спорт, към условията за масово спортуване в България през годините на нейното изграждане като социалистическа страна се чувстваше във всички случаи, при които разговорите засягаха системата и организацията на спортното движение. В страната, където са се родили древните олимпиади и където бе отбелязано тяхното възраждане чрез първата изява на съвременните олимпийски игри, това уважение има своето значение.

Новият план за спортен обмен през 1972 година предвижда интересни срещи и турнири по лека атлетика, плуване и водна топка, баскетбол, ветроходство, спортна стрелба, футбол и други спортове. Всичко това ще допринесе за още по-голям обмен на спортен опит между двете страни и повишаване класата на най-добрите спортисти.

Председателят на ЦС на БСФС Тр. Мартински и генералният секретар на спорта в Гърция К.Асланидис по време на срещата в Атина.

Заедно с това спортните организации в България и Гърция отбелязват и желанието си за още по-тясно сътрудничество при провеждането на балканските игри и на редица други международни спортни прояви.

В съседна Гърция сега се полагат повече грижи за развитието на спорта. Посещението на някои спортни центрове, стадиони и други съоръжения позволи да се разбере стремежът на гръцките спортни деятели да поставят спортната база и спорта в своята страна на едно съвременно равнище. В този стремеж те се обръщат и към опита на своите съседи, желаят по-активно съревнование за спортен напредък, нещо, към което се е стремял винаги и нашият спортен съюз.

Договореният спортен обмен през 1972 г. дава възможност именно за такова сътрудничество и няма съмнение, че българските спортисти и спортни специалисти, които ще участвуват в проявите между двете страни, ще вложат също желание, спортно майсторство и стремеж към спортно приятелство, за да се постигнат очакваните резултати.

Димитър ДЖАРОВ

ВОДЕНИ ОТ СВОЯТА КАПИТАНКА ЕЛЕНА ПЕТРОВА, „МАРИЦА" (ПД) СПЕЧЕЛИ И ВТОРАТА СИ СРЕЩА ПРОТИВ ВМ „ЕГИЕТЕРТЕШ".

ВЪПРОС НА ТЕХНИКА

След като в Пловдив бяха разгромили с разлика от 34 точки шампиона на Унгария ВМ „Егиетертеш" (Будапеща), реваншът в Будапеща се превърна във „въпрос на техника" за баскетболистките на „Марица" (Пд). Но ако крайният успех не подлежеше на съмнение, все пак съществуваха известни опасения за частична победа на унгарките – главно на базата на известно отпускане на нашите шампионки. И им прави чест, че и към втория мач те се отнесоха сериозно и отговорно и отново доказаха превъзходството си, защитиха реномето си на един от фаворитите в групата с изразителния резултат 79 : 62.

Сега предстоят решителните срещи в групата, които ще определят двама от полуфиналистите в турнира за купата на европейските шампиони по баскетбол: на 20 т.м. в Пловдив – „Марица" – „Даугава" (Рига), на 2 февруари в Рига – „Даугава" – „Марица", на 10 февруари в Прага – „Спарта" (Прага) – „Марица" и на 16 февруари в Пловдив – „Марица" – „Спарта" (която загуби с разгромна разлика и двата си мача с „Даугава").

СИГУРЕН ПОЛУФИНАЛИС

Съставът на четвъртфиналните групи в турнира за купата на носителките на национални купи по баскетбол е такъв, че е достатъчно един отбор да се наложи само над един от съперниците си, за да прекрачи твърдо в полуфиналния етап на турнира. Но когато в „компанията" са такива състави като „Спартак" (Ленинград) и „Славия" (Прага), мази задача не само че не изглежда лека, а тъкмо напротив. И баскетболистките на „Локомотив" (Сф) най-добре знаят това. Ала затова пък двaж повече заслужават поздравления за двете си победи над „Славия", които им отвориха пътя към полуфиналите!

Вече знаехме за големия мач на „Локомотив" в Прага, когато двата отбора застанаха един срещу друг в зала „Сливница". Но знаехме и за качествата на чехословашкия отбор, които му позволяват да се надява на успех дори и след като е бил „препънат" у дома си. И получихме пълно потвърждение на очакванията. Н Индрова – една чудесна и страна баскетболистка, а рана от националките А Ружичкова, Навратилов Спейхалова, от Стейс Хрбкова и Хибшова – също твени баскетболистки, – вия" направи всичко възмо не напусне предварително ра. Но същевременно даде в ност и на локомотивки да жат, че са вече узрели за дела, да изпитат голямата служена радост от победа силен и достоен съперник. то тя и този път бе на страна – 66 : 60 (43 : 39) – ковачи бяха не само нацио те Ст. Иванова, Кр. и М. Г ви, но и прогресиращата на ден Д. Дилова, и М. Деч която треньорът Ив. Ге като че ли трябва да се до повече. Защото в деня, ко калваше стоманата, тя че заслужава това. . .

РАДОСТ – ГОЛЯМА И ЗАСЛУЖЕНА! СЛЕД ДВЕ ПОБЕДИ НАД „СЛАВИЯ" (ПРАГ РЪТ НА „ЛОКОМОТИВ" (СФ) СЕ КЛАСИРА ЗА ПОЛУФИНАЛИТЕ НА ТУРНИРА ЗА НА КУПИТЕ.

ТРУДНОТО Е ЗАНАПРЕД

И така на дневен ред в турнира за купата на европейските баскетболни шампионки са двубоите на „Марица" (Пд) с първенеца на СССР „Даугава" (Рига). „Даугава" – това е името на най-голямото професъюзно спортно дружество в Съветска Латвия, наречено на многоводната река, която пресича републиката от изток на запад. „Даугава" – дружество със 125 500 членове, сред които има такива знаменитости като гросмайстор М. Тал, волейболиста Ив. Бугаенков, петобоеца Вл. Кравцов и много други. Но голямата слава на дружеството е знаменитият женски баскетболен отбор на трамвайно-тролейбусния тръст (ТТТ) – три букви, които се превърнаха в еталон на женския баскетбол и накараха генералния секретар на ФИБА У. Джонс да нарече Рига столица на баскетбола. И наистина, когато един състав печели 11 пъти (във всичко 13 турнира) купата на европейските шампионки, това му дава основание да се счита за най-именития отбор в Европа не само в своя спорт. Още поблестящ е активът на рижанки в първенствата на Съветския съюз, където конкуренцията не отстъпва на тази в европейския турнир и в които те са неизменни победителки 14 сезона поред!

Раймонд Карнитис – треньорът на „златните момичета" от Рига – е човекът, с чието име са свързани всички успехи на прославения „супертим" от неговото създаване до днес. Ярък и самобитен в миналото баскетболист, той намери най-точната формула за подготовка на баскетболистки от екстра класа. Но силата на Карнитис и на „Даугава" се корени и в здравите традиции на женския баскетбол в Латвия и когато преди време няколко славни ветеранки напуснаха терена, фланелките им наследиха 8 момичета, които току-що бяха спечелили ученическата спартакиада на СССР и които не позволиха смяната на поколенията да помрачи славата на „Даугава". От тези, които полагаха основите, сега в отбора са Скарадайте Смилдзиня-Будовска и Силвия Кродере – две имена, известни по цялата планета, многократни европейски и световни шампионки със сборния отбор на СССР. Но големият ас е вече 19-годишната Уляна Семьонова, която със своите 208 см е страшилище за всеки противник.

Когато преди време в страната ни гостуваха баскетболистките на „Спартак" (Москва) като спаринг-партньор на нашия национален отбор, попитах треньора им Г. Камалов възможно ли е (и как) може да се спечели от „Даугава". Отговорът бе, че рижанки са победими само от отбор с извънредно висок процент на стрелбата от далечно и средно разстояние. А започналият на 22 декември м. г. XXXIX шампионат на СССР до де потвърди думите му. На тури Алма Ата „Динамо" (Москва) е зал срещу шампионките 55 на сто ност на стрелбата отдалече и сто – от средно разстояние и е о пил със 70 : 76 едва след продъл като е водил на полувремето (3 и три минути преди края (61 : 5 така или иначе, след първия кръ ветското първенство „Даугава" загуба, като Семьонова със 133 мача е лидер сред стрелците. нея най-често срещите са запо още Грундмане, Хенделе, Салиени Бикше, играла е и още невъзстано та след раждане Смилдзиня-Буд а от младите с добри прояви са и нали Скапане и Пане.

ВИЖТЕ ПЛЪТНИЯ ОБРЪЧ ОКОЛО ПРОТИВНИКОВАТА СЪСТЕЗАТЕЛКА, СКЛЮЧ БАСКЕТБОЛИСТКИТЕ НА „ДАУГАВА" (В ТЪМНИ ФЛАНЕЛКИ). КАК ДА СЕ РАЗКЪСА – ТОЗИ ВЪПРОС ЩЕ РЕШАВАТ НА 20 Т.М. В ПЛОВДИВ НАШИТЕ ШАМПИОНКИ. И Н МО ТОЗИ. . .

ДОЙДЕ СЕЗОНЪТ НА БЕЛИТЕ СТАРТОВЕ

- *„ОТЕЧЕСТВЕН ФРОНТ“ ДАЛЕ НАЧАЛОТО*
- *ПРОВЕРКА ЗА ПРОЕКТО-ОЛИМПИЙЦИТЕ*
- *С КУПИТЕ – Р. РЕСМИЕВ И А. ЗЛАТАРЕВА*

курорт Боровец не беше ...ен със студеното вре... сняг към скиорския ни елит, ...тук за своята първа проява за го... – състезанията за купите и награ... „Отечествен фронт“. За двуде... път това състезание в нача... на сезона се явява като генерална ре... пред бъдещите стартове, прави ... досегашната работа. Сега осо... интерес будеше представянето на ...олимпийците – състезанието ...ваше“ визите за Сапоро.

...тъчният сняг отпрати и сла... ...ата „Ястребец“, а тук тере... позволяваше да бъдат наредени ... комбинации, където скиорите да ...ълно техническото си умение. ...ъзходството на националите ...о. Ресми Ресмиев доказа, че засе... ...най-стабилен алпиец. В до... ...ифован) стил той водеше си... ...ично скиите както при спуска... ...в слалома. Иван Пенев се ...бре в слалома, но собствено... ...е твърде малко, за да го обла... ...ва в спускането. Пораснало е умението на Георги Георгиев и на Сашко Диков. Сред останалите участници добри прояви имаха отделни единици от ЦСКА „Септемврийско знаме“, „Славия“, ВИФ, но подготовката на сняг е все още твърде краткотрайна, за да проличи желаната увереност и стабилност.

Състоянието на скиорките ни обаче буди сериозна тревога. Участието на 10-12 момичета (от които само 2-3 спорят за призовите места във всички състезания от дълго време насам) е незавиден атестат за центровете и треньорите от страната. Наистина в школите и в скиучилищата ски карат доста деца, чиито първи прояви радват, но сериозните успехи (естествено!) няма да дойдат скоро...

Стоян ГЕТОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ
(наши спец. пратеници)

● ● ●

1 *НОСИТЕЛЯТ НА КУПАТА Р. РЕСМИЕВ (ЦСКА)*

2 *ШАМПИОНЪТ В СКИ-СКОКА НА ГОЛЯМАТА ШАНЦА ИВ. САНЛОВ (Р. СП).*

3 *ПОБЕДИТЕЛКАТА В КОМБИНАЦИЯТА АНТ. ЗЛАТАРЕВА (СЛАВИЯ) СЪС СВОЯ БАЩА И ТРЕНЬОР Б. ЗЛАТАРЕВ.*

4 *НАЙ-БЪРЗА В СПУСКАНЕТО БЕ Л. ЛИМИТРОВА (ВИФ).*

5 *СПЕЦИАЛНИЯ СЛАЛОМ СПЕЧЕЛИ Г. ГЕОРГИЕВ (СЛАВИЯ).*

ШАМПИОНИ 1972

ЕВРОПЕЙСКИ ПЪРВЕНСТВА

ФИГУРНО ПЪРЗАЛЯНЕ

Сп. двойки – Ирина РОДНИНА и Алексей УЛАНОВ (СССР)
Мъже – Ондрей НЕПЕЛА (Чех)
Тан. двойки – Ангелика и Ерих БУК (ГФР)
Жени – Беатрис ШУБА (Австрия)

БЪРЗО ПЪРЗАЛЯНЕ – ЖЕНИ

Многобой – А. Кейлен – ДЕЛСТРА (Хол)

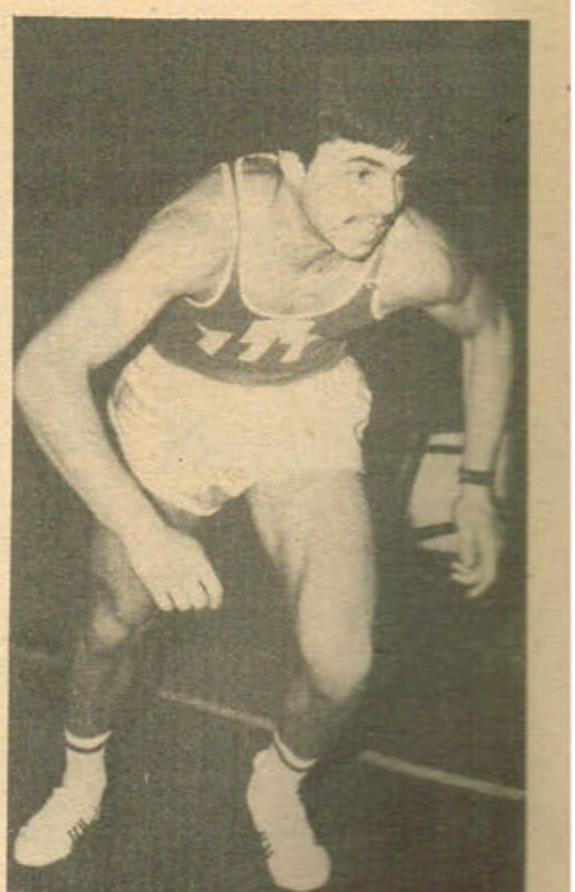

Европейската шампионка Беатрис Шуба

ПЪРВИЯТ РЕКОРД

На столичния шампионат за юноши и девойки в зала „Фестивална“, който премина при масово участие на младите атлети и атлетки от софийските дружества, бе подобрен и първият републикански рекорд през настоящата година. 16-годишният Йордан Шопов от „Левски-Спартак“ пробяга 400 м за 52,5 сек. (ст. рек. на младша възраст – 53,6).

Снимка: Янко ГЪРОВ

КАМЕРИТЕ НИ СТАНАХА ПРИЯТЕЛИ

Тодор Пожарлиев: ИМА ПРОБЛЕМИ, КОИТО ТРЯБВА ДА РЕШАВАМЕ ОБЩО

В залата седяха героите на филма. Широкоплещести, могъщи... Столовете на служебния киносалон, свикнали с по-скромните фигури на режисьори, оператори и критици, жално скърцаха при техните неволни движения. Имаше от какво да се вълнуват. Състезателите от националния ни отбор по вдигане на тежести бяха поканени в Студията за документални и хроникални филми да гледат „Последният опит" и екранът ги връщаше към онези дни от европейското първенство, когато спортната треска бушуваше безмилостно в сърцата им.

Металът се бунтуваше. Един след друг спортистите се огъваха под непосилните килограми, изпускаха мази тежка и непокорна щанга и по лицата им се чертаеше гримасата на поражението. Зрителите се гушеха по местата си. В кадъра не бяха те, но момчетата знаеха, че щангистите, челният отряд, трасиращ пътя на хората към физическо усъвършенстване, не бива да търпи поражение, да се огъва под метала...

Към подиума се отправи последният, който можеше да укроти щангата. Българинът Александър Крайчев. И камерите лудо се хвърлиха към своята работа. Внимание, тишина!

Първа камера! Тя посрещна спортиста от самата му поява и го проследи от край до край.

Втора камера! Показа ни мащаба на събитието – залата, зрителите, атмосферата... Зорко, наблюдателно, правдиво.

Трета камера! Беше насочена към нашите чувства. Извайваше характера на героя. Показа ни лицето му, зениците, пълни с решимост, пръстите, които нервно потрепваха на грифа на щангата...

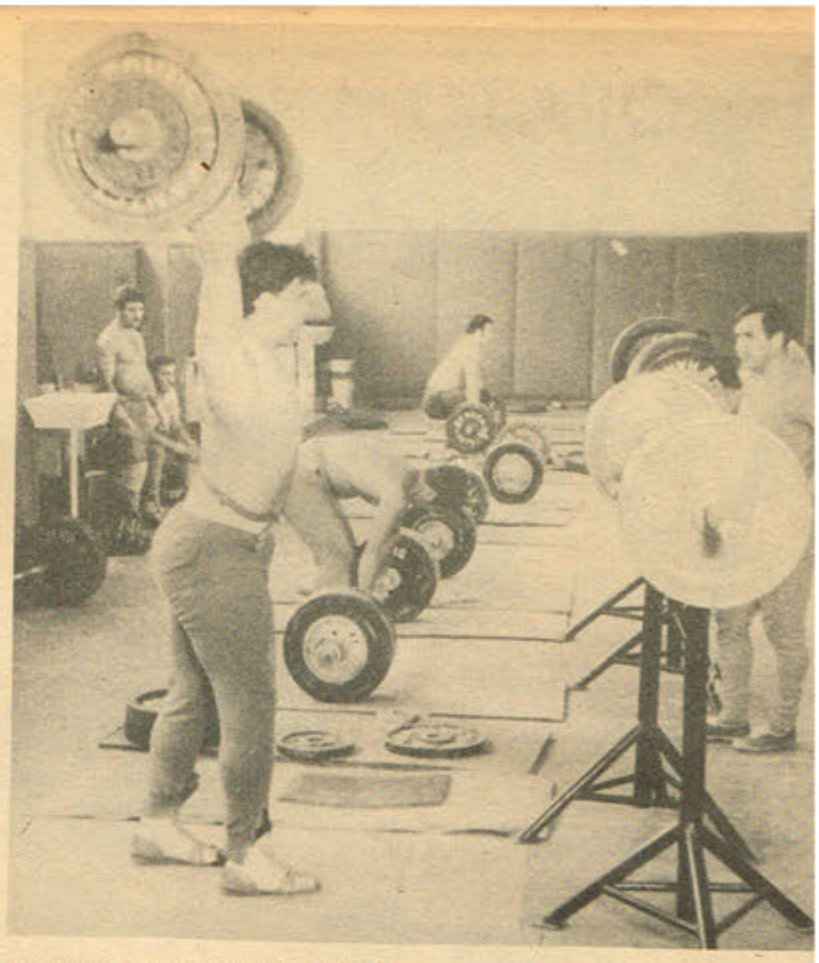
И монтажът! Една грижливо изградена конструкция от ярки детайли със силен психологически заряд, ретроспекции, чрез които изостреното чувство на зрителите се извежда от съмнението към триумфа... Триумф, в който победата на Крайчев се възприема като победа на всички. Победа на волята, на силата, радостна победа на един гражданин на нашето социалистическо отечество.

Кои са тези творци, дошли в нашия спортен свят и въоръжени се с неговия динамичен ритъм, решават въпроси,далеч надхвърлящи чисто спортните проблеми?

Режисьорът Тодор Пожарлиев и операторите Гавраил Драганов и Борис Ефремов правят своя трети спортен филм. През 1965 г. от техния пръв опит „Запалянковци" лъхна нова, свежа струя в нашия късометражен филм. През 1970 г. „Цената на победата" изведнъж и съвсем неочаквано издигна филма със спортен сюжет до трудно достижима висота: спечели първа награда на националния преглед на късометражния филм. После се завърна с награда и от фестивала в Оберхаузен.

Мнозина от вас са видели този филм. Изпълнен в най-прогресивните традиции на „синема верите", той показа реално и правдиво пътя към върховете на спортното майсторство. (Такъв е и пътят на всеки творчески успех). Не звънката слава и победните фанфари са същността на спортния живот. Тодор Пожарлиев сътворява не песен за красивия спорт, не песен за Мария, Нешка и Румяна, а балада за моралната сила и дух на тези момичета, на всички спортисти, които плащат за всяка своя стъпка зад рекорда, зад постигнатото, с високата цена на дългогодишни усилия.

„Последният опит", появил се на екрана в края на 1971 г., е третият съвместен филм на Пожарлиев, Драганов, Ефремов. И утвърждението, че творческият им колектив има вече определен вкус към спортния сюжет. В тяхна интерпретация този сюжет – съвременен и популярен – не е самоцел, а възможност за по-ярко изказване на жизнено важна мисъл. Рекордите и титлите на Крайчев и Гигова след време ще бъдат надминати, но образите им, изтъкани във филмите от воля и труд, ще символизират още

КАДЪР ОТ „ПОСЛЕДНИЯТ ОПИТ" (1971 Г.)

КАДЪР ОТ ФИЛМА „ЦЕНАТА НА ПОБЕДАТА" (1970 Г.)

дъло нашия съвременник, ще бъдат пример за младите.

Във филмите на Пожарлиев, Драганов и Ефремов пулсира живата душа на спорта. Това чувство идва у зрителя от умението им едно вдигане на щангата или една тренировка в зала да направят по-интересни и по-драматични, отколкото например един футболен мач, който шества по екрана, отрупан с декларации, че „срещата е от огромно значение..." Помага им тяхното верую, че спортът има свой важен дял в развитието на социалистическото общество („Фактът, че за година и половина Политбюро на ЦК на БКП два пъти излиза с решения, засягащи физическата култура и спорта, показва значението на този въпрос и насочва вниманието на творческите среди към проблемите, които трябва да решаваме общо", ми каза в един разговор режисьорът). Помага им и тънкото чувство да намират същественото и уникалното в спортното събитие, да открият скритите причини, дълбоката същност на явленията и да ги пресъздават остро и правдиво на екрана. Без съмнение на режисьора помага и това, че е бил винаги близко до физическата култура – още от годините, когато е работил като младежки спортен деятел.

Ще видим ли скоро и техния четвърти спортен филм? Пожарлиев желае той да бъде за треньора:такъв, какъвто ни е необходим сега-треньор,особено нал своята обществена отговорност стратегът,който със знания и от грижливо отглежда добрите кълнове на нашата национална спортна нива.

Лампите светват и тези, които доскоро приемаха поздравления, дойдоха сами да стиснат ръцете на своите нови приятели. „Интересно било да бъдеш щангист"– учудват се момчетата, докато за пръв път видели и огледали отблизо себе си. А след това се учудват самите кинематографисти. Учудват се и остават трогнати от вниманието на ЦС на БСФС и федерацията по вдигане на тежести, които ги награждават със значката и звание „Отличник на физкултурната работа".

На изхода щангистите малко се задържаха:

– Кога ще се видим пак? – запитва някой от групата...

Климент ВЕЛИЧКОВ

ЗАЩО НАЙ-ЧЕСТО СРЕЩА ПОБЕДАТА...

Някой да не знае какво е дългото бягане със ски? По-вероятно е да се обидите – що за спортни читатели сме ние? Та това е толкова познат спорт!

Но запитайте онези, които се състезават по дългите бели писти, и те ще се обзаложат, че малцина от вас знаят истински какво е това да прекосяваш със ски бърда и долини под бича на часовниковата стрелка – а особено когато снегът от приятел се превърне в коварен враг...

Малко наслади има в ски-бягането. И на тренировка, и на състезание често на скиора му се струва, че не се плъзга по снежни пътища, а пълзи по трънлива голгота...

Всичко това не бива да схващате като аргумент, с който предизвиквам вашата почит и симпатии към тези спортисти. Искам само да ви припомня „естеството на работата", щом трябва да говорим за един от тях – Петър Панков.

Мнозина го познават като републикански пионерски шампион още от 1959 година – едно крехко момченце, подвижно като живак, влюбено до уши в скиите.

Но малцина са чували за една случка: събрал един от треньорите на „Славия" децата, които тренират в школата, и ги завел в склада – ски да им раздава. Светнали очите на малчуганите. Кои от кои по-ласкави! Пепи протегнал ръка към едни „писалки", които на външен вид били така смачкани и одърпани, че никой не ги поглеждал. „Тези искам!" „А, за какво са ти, малък си още за тях!" Момчето пак настояло свенливо, но вече му били тикнати в ръцете алпийски ски. „Като станеш добър,ще ти дадем други."

Алпийките Пепи върнал през пролетта непокътнати. А след време, като спечелил градското първенство по дълго бягане за деца, същият треньор (без дори да си спомня кое е това момче), дотърчал при него: „Искаш ли да ти дадем ски, писалки, хубави? Та ти си много добър!"

Сега зад името си Петър Панков има седем републикански титли за мъже, три балкански, 25-о място на олимпиадата в Гренобъл (най-добър резултат на наш ски-бегач в състезание от такъв мащаб и за пръв път такава минимална разлика – под 3 минути от победителя).

Това се знае. Това се пише в печата. Не се знае друго: че ски-сезонът за него завършва в края на април, а след първомайските празници Панков вече започва подготовка за новия сезон: всеки ден по 20-25 км на ролки или крос, игри, гимнастика, тренировки до задъхване... Повече от 2000 км до стъпването на сняг! После и на ски – още толкова. Пътеките и ски-извиците на Витоша, Боровец, Пампорово, Белмекен, пистите в околностите на Ленинград, ски-дирите (дори отвъд Полярния кръг) около шведския град Кируна – за тях се пише само в неговите годишни тренировъчни планове – големи, обемисти, насъбрали се като многосериен роман.

Мисли се, че ски-бегачът у нас има твърде малко шансове да блесне в международни състезания. Но навярно мнозина биха променили мнението си, ако знаеха, че Панков например има победи, които на неговите, пък и на българските везни тежат много. Носител е на известната купа „Бохина", има пето място в популярното състезание за купата „Вале д'Оста"; успешните представяния на нашата щафета в международни бягания, в които той винаги е на последния пост, са до голяма степен негова заслуга...

Да, има и щастливи случаи в живота на бегача – щом налучка онази форма в Гренобъл. На 30 км известният швейцарец Конрад беше един номер след Панков. Настигна го високомерно. Панков не прие това безропотно. И Конрад дълго гледа гърба на Панков, който в края постигна четвърто

СЕКУНДИ НА ОТДИХ – И ОТНОВО НАПРЕД!

време в състезанието. За щастие или нещастие и на петнадесетте километра Конрад беше с номер по-назад от Панков. Сега още от старта двамата се впуснаха в един мъжествен дуел. Но реванш не последва. Няколко години по-късно случайността го среща в швейцарския зимен център Кор-Майер, където Конрад бил треньор на юноши скиори. Той поздравил Панков и го посочил на своите възпитаници с думите: „Ето един българин, син на страна, която ражда повече борци, отколкото скиори. Но и в бягането тя се бори така, че може да служи как образец и на нас, които се раждаме с ски на краката си" – и им разказал с чилото се в Гренобъл.

Повечето специалисти и близки ски-спорта казват: този му беше учител или категорично – само онзи направи състезател, никой друг...

Малко са ония, които биха признали действителното положение: Не му отвори очите Никола Делев? Не му беше като идеал Стефан Митков (и още като малък Панков ходи сам Витоша – научил, че ще има контрони състезания на националния отбор и после, като се върна, разказваше Боряна на децата: „Видях отблизо Стефан Митков!")? Не го ли научи на нещо хубаво в бягането и Любен Атанасов? Не е ли взел много и от Ангел Мутов, с когото през последните години преживява и радости, и мъки? Панков се гордее и с други свои учители – съветските бегачи Веденин, Сидишов и техните колеги – близки и приятели, които с прословутата си сърдечност и отзивчивост са му били винаги в помощ.

И накрая: мнозина познават бегача Петър Панков и малцина знаят дилемирания с отличие инженер във ВЛТИ, който от ученическите си години до последния семестър не позна средните бележки. Сега Панков е военослужещ в ЦСКА „Септемврийско знаме", чиито цветове защищава като състезател. Купената още когато е бил дете от баща му цигулка и сега взема понякога в ръцете си – поне да удовлетвори любопитството на своя син Борислав и дъщеря Десислава, пълноправният родени, когато Панков беше на олимпиадата в Гренобъл, а второто дете – когато беше на състезания в Швеция...

И сега, след тази съпоставка на известното и сравнително по-малко познатото в живота на Петър Панков, навярно ще имаме по-добра представа защо той е „неуловим" на нашата писта, защо той е спортистът, който не се примирява със загубите, защо дори студ и сняг отстъпват пред неговия жар и защо в края на краищата най-често среща победата!

Цветан ГЕОРГИЕВ
Снимка: Йордан СКРИНСКИ

КОГАТО ЛУМНЕ ОЛИМПИЙСКИЯТ ОГЪН

Белото очарование на зимните олимпийски игри завладя истински любителите на спорта в България през 1964 година, когато телевизионните екрани пренесоха борбата от снежните писти и ледените зали на Инсбрук в нашите домове. Тогава блесна с цялата си красота и сила и големият хокей. Обикнахме динамиката и драматизма на тази чудесна игра, за да очакваме с нетърпение всяка нова проява на майсторите на стика. На световни и европейски първенства, на приятелски турнири и срещите винаги ни поднасят нещо ново и вълнуващо. Независимо, че старите „звезди" си отиват, идват нови имена и срещите стават все по-интересни и напрегнати. И все пак най-очаквани са хокейните турнири на олимпийските игри. Тогава борбата за призовите места става най-остра, отборите разкриват истинската привлекателност на хокейната игра с най-голяма сила.

В Сапоро за първи път в историята на игрите хокейният турнир ще определи само носителите на трите олимпийски медала. Досега в олимпийска година на зимните игри се определяха и победителите за световно и европейско първенство. Носителите на европейската и световната титла за 1972 год. ще станат известни през април в Прага. За първи път в историята на игрите няма да участвуват и канадците, които отказаха да изпратят свой отбор на олимпиадата и да се срещат с европейските отбори, след като Международната федерация по хокей на лед им забрани да включват в своя състав за световните първенства и професионалисти.

Но всичко това не намалява интереса към предстоящите хокейни битки в Сапоро. Когато пламне олимпийският огън в Макоманаи, отново ще кръстосат стикове силни отбори и между тях ще водят главния спор ЧЕТИРИТЕ ГОЛЕМИ – СССР, Чехословакия, Швеция и Финландия.

* * *

Страницата е подготвена от Димитър ДЖАРОВ

ГОРЕЩИ, НАПРЕГНАТИ ДО ПОСЛЕДНАТА СЕКУНДА – ТАКИВА СА ВИНАГИ ДВУБОИТЕ МЕЖДУ НАЙ-СИЛНИТЕ ОТБОРИ. НА СНИМКАТА: МОМЕНТ ОТ СРЕЩАТА СССР – ЧЕХОСЛОВАКИЯ НА МИНАЛАТА ОЛИМПИАДА В ГРЕНОБЪЛ.

«СРЕБЪРНИТЕ»

Колко пъти вече на големи турнири отборът на Чехословакия е протягал ръка към златните медали и в последния момент е оставал на второ място? 2 сребърни медала от олимпийски игри, 5 от световни и 11 от европейски първенства. И при всеки нов турнир винаги с амбиция за палмата на първенството, безкомпромисни, готови за остра борба – отбор, който създава голямото спортно напрежение, характерно за срещите на силните... Така бе и на световното първенство миналата година в Берн и Женева, когато „объркаха" цялото първенство и след две победи над световните шампиони – СССР, пак се наредиха на второ място в света, но се утешиха с първото в Европа.

В Сапоро те заминават с претенции за олимпийското злато и няма да бъде леко на нито един от техните най-сериозни съперници.

Ярослав Питнер, който вече дълги години държи кормилото на сборния отбор на Чехословакия, сплоти силен колектив след трудните години, в които бе извършена смяна на поколенията. Това са вратарите Холечек и Дзуриля, защитниците Беднар, Тайцнар, Пухал, Хорешовски, Махач, Поспишил, Вейвлик; нападателите Кохта, Недомански, И. Холик (участник в трета олимпиада), Новак, Фарда, Черни, Пазинек, Я. Холик и така наречената златна тройка Щастни – Глинка – Ябланец, сред която се откроява Глинка. За тях казват, че са най-темпераментните нападатели, събрани в един отбор, откакто съществува чехословашкият отбор.

Всеки един от бойците на треньора Питнер тръгва за олимпийските срещи с желание за стремителни атаки, комбинирани ходове и сурова силова борба – елементи от съвременната игра, които са носили много пъти на чехословашките хокеисти радостта на победителите.

ЧЕРВЕНИТЕ РИЦАРИ

Това название съветските хокеисти получиха заради червените пуловери и рицарското си поведение на леда. Носят го с достойнство вече 25 години, откакто съветският хокей се появи на световния лед. През тези години „червените рицари" спечелиха много спортна слава и приятели в различни страни. За първи път те участвуваха в олимпийски игри през 1956 год. в Кортина д'Ампецо и извоюваха златните медали. Това бе прието едва ли не като сензация от любителите на зимните спортове, въпреки че две години преди олимпиадата, на световното първенство в Стокхолм, съветският отбор още с появяването си сред най-силните зае първо място пред канадците и шведите. Две олимпиади по-късно – на зимните игри в Инсбрук през 1964 г. – съветските хокеисти сами разкриха формулата на своите успехи. В руския кът на олимпийското ледче те бяха написали: „Воля + мъжество + майсторство + дисциплина + дружба = победа!" Активът на съветските хокеисти е наистина завиден. От 1954 година те натрупаха в своята колекция доста богатство – 3 златни медала от олимпийски игри, 11 златни медала от световни първенства и 14 от първенствата на Европа. През този период се утвърди съветската хокейна школа, за която са характерни динамиката, колективизмът, стремежът към оригинални игрови ситуации, високо темпо от първата до последната минута на всяка среща. Школа, която приеха и страни със значително по-стари традиции в хокейната игра.

За Сапоро опитните диригенти на съветския хокей – заслужилите треньори А. Чернишов и А. Тарасов – имаха трудна задача при определяне на отбора. Между много кандидати те трябваше да изберат най-достойните, най-силните. Ние познаваме мнозина от тях – вратарите Третяк и ветеранът Коноваленко, който породи много спорове с представянето си на московския турнир за наградите на в. „Известия", защитниците Васильев, Давидов, Циганков, Ромишевски, Кузкин, Лутченко. Сред тях най-много проблеми имаше с Циганков, който се чувствува зле без стария си партньор Рагулин. Треньорите опитаха различни комбинации ту с Ромишевски, ту с Ляпкин, търсейки най-добрия вариант, при който Циганков да използува с пълна сила своите възможности на атакуващ защитник.

Най-добрите съветски нападатели имат достойна смяна в лицето на първата атакуваща тройка на отбора Викулов – Фирсов – Харламов. На турнира в Москва през миналия месец трите мата отбелязаха 12 от 19-те гола за съветския отбор. Михайлов, Петров, Блинов, Малцев, Мартинюк, Шадрин, Зимин са останалите нападатели, от които треньорите ще формират другите нападателни звена.

Милиони телевизионни зрители ще очакват появяването на „червените рицари" в Сапоро. Съветските любители на спорта ще болеят за тях и ще ги подкрепят мислено със своето „Шайбу, шайбу...", а и ние също с българското „Хайде, нашите", защото между отборите на големия хокей съветският е наистина най-популярен и най-обичан от любителите на спорта в България.

ТРИМА НЕПРИМИРИМИ СЪПЕРНИЦИ НА ЛЕДА – ТРИМА ЗНАМЕНИТИ КАПИТАНИ – ФРАНТИШЕК ТИКАЛ (ЧССР), БОРИС МАЙОРОВ (СССР) И СВЕН ТУМБА (ШВЕЦИЯ)

ШВЕДИТЕ И ЧЕХОСЛОВАШКИТЕ ХОКЕИСТИ ПРЕМЕРИХА НЯКОЛКО ПЪТИ СИЛИТЕ СИ И ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА – ОТ 6 СРЕЩИ ОТБОРЪТ НА ЧССР ПОБЕДИ В 4 И ЗАГУБИ 2. НА СНИМКАТА: ЦЯЛО СЪЗВЕЗДИЕ ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ ИГРАЧИ НА ДВАТА ОТБОРА – ФАРДА, ЧЕРНИ, КОХТА (ЧССР) И ЙОХАНСОН (12) И СТЕРНЕР (ШВЕЦИЯ)

ЗАГАДКА ЛИ СА «ТРИТЕ КОРОНИ»?

Шведите не се явяват този сезон много пред очите на своите главни съперници. На турнира в Москва те изпратиха младите „викинги", а „олимпийската гвардия" на Бил Харис остана край телевизорите в Стокхолм и следваше с „четири очи" конкурентите за олимпийското злато. Но означава ли това, че шведите са тайна за хокейния свят. На нашия малък континент трудно може някой да се скрие в собствената си черупка. Пък и макар по-малко на брой, срещите на „Трите корони" се знаят с най-големи подробности. През декември те играха четири мача с чехословашките хокеисти. В Братислава и Стокхолм шведите победиха „сребърните" съответно с 3 : 1 и 2 : 0, а в Бърно и Гьотеборг загубиха 2 : 4 и 2 : 3. В края на месец декември в Швеция гостува и младежкият сборен състав на Съветския съюз (известен още под името Олимпийски), който загуби и двата си мача с еднакъв резултат – 3 : 5. Треньорът на „Трите корони" Бил Харис е бивш канадски професионалист от „Торонто", привърженик на рационалната игра и колективните действия. Когато той сам играеше хокей любителите казваха, „че никога не са го виждали да бърза към шайбата, но и никога не е закъснявал да бъде там, където трябва да се бори за нея". Сигурно в този дух сега възпитава и своите нови ученици. Впрочем те не са толкова нови, защото Бил Харис почти запази състава, който А. Стрьомберг преди него трениране. Това са вратарите Холмквист и Кристер Абрахамсон, защитниците Тони Абрахамсон (той е по-големият от двамата братя в отбора), Андерсон, Бергман, Карлсон, Милтон, Шведберг и 34-годишният Нордландер, който след кратко отсъствие отново се върна в националния отбор. Нападението разчита на Йохансон, Карлсон, Викберг, Нилсон, Хамарстрьом, Петерсон.

КОЙ ВЛАДЕЕ МЕДАЛИТЕ?

I. 1924 г. ШАМОНИ – ФРАНЦИЯ: 1. Канада 2. САЩ 3. Англия

II. 1928 г. СЕН-МОРИЦ – ШВЕЙЦАРИЯ: 1. Канада 2. Швеция 3. Швейцария

III. 1932 г. ЛЕЙК ПЛАСИД – САЩ: 1. Канада 2. САЩ 3. Германия

IV. 1936 г. ГАРМИШ ПАРТЕНКИРХЕН – ГЕРМАНИЯ: 1. Англия 2. Канада 3. САЩ

V. 1948 г. СЕН МОРИЦ – ШВЕЙЦАРИЯ: 1. Канада 2. Чехословакия 3. Швейцария

VI. 1952 г. ОСЛО – НОРВЕГИЯ: 1. Канада 2. САЩ 3. Швеция

VII. 1956 г. КОРТИНА Д'АМПЕЦО – ИТАЛИЯ: 1. СССР 2. САЩ 3. Канада

VIII. 1960 г. СКУО ВАЛИ – САЩ: 1. САЩ 2. Канада 3. СССР

IX. 1964 г. ИНСБРУК – АВСТРИЯ: 1. СССР 2. Швеция 3. Чехословакия

X. 1968 г. ГРЕНОБЪЛ – ФРАНЦИЯ: 1. СССР 2. Чехословакия 3. Канада

	Зл.	Ср.	Бр.
КАНАДА	5	2	2
СССР	3	0	1
САЩ	1	4	1
Англия	1	0	1
ЧЕХОСЛОВАКИЯ	0	2	1
ШВЕЦИЯ	0	2	1

«СЕНЗАЦИОННИТЕ ФИНИ»

Тази година финландците поднесоха своята изненада много рано. На срещата със съветския отбор те се наложиха неочаквано и убедително с 4 : 2 и направиха впечатление особено с онази първа третина, в която за 20 минути отбелязаха три гола във вратата на световните шампиони и не получиха нито един в своята. Заслугата за този мач е безспорно на целия млад отбор, но главният герой беше вратарят Валтонен, обявен за най-добър играч на турнира. Така всички, които считаха финландците за не особено опасни в „голямата четворка", получиха сериозно предупреждение, а зрителите – чувството, че от тях може да се очаква винаги някоя нова „сензация". След срещата и с чехословаците треньорът на финландския отбор Лиитсола заяви, че отборът му още не е готов за победа на такива турнири, но ако на олимпийските игри в Сапоро неговите момчета поднесат повече приятни изненади, той няма да има нищо против. А нищо чудно на турнира в Макоманаи да има даже куриозни резултати, така характерни за олимпийските битки. Та нали през 1956 година в Кортина д'Ампецо италианците, които правиха първите си стъпки в хокея, водиха срещу канадците 114 минути с 2 : 1 и едва в края на третата третина опитните хокейни вълци с познатия ни кленов лист на пуловерите изравниха и победиха своите „слаби противници". Един ден преди това Канада победи Австрия с 23 : 0! А мачът между австрийци и италианци беше завършил наравно.

Финландците ще се представят в Сапоро с авторите на „московската сензация": Валтонен, Рантасила, Рийхиранта, Линдстрьом, Коскела, Йерн, Марямеки, Таминен, Мурто, Ливомаа, Мононен, Турунен, Репо, Пелтонен, Кетола, Оксанен.

ВАЛТОНЕН – НАСЛЕДНИК НА ДОБРИТЕ ФИНЛАНДСКИ ВРАТАРИ, – ОБЯВЕН ЗА НАЙ-ДОБЪР ИГРАЧ НА ТУРНИРА ЗА НАГРАДИТЕ НА В. „ИЗВЕСТИЯ" МИНАЛИЯ МЕСЕЦ.

На десния фланг на социа

Спортът ни дава здраве и сили, връща ни простора и движението, които нашият модерен век така безжалостно ни е отнел. Затова преди всичко го уважаваме и обичаме. Но освен физическото съвършенство, с което може да ни дари, спортът има и друга страна – страната на емоциите и добродетелите, на неутолимата жажда за първенство, за постигане на високи резултати и победи, които в крайна сметка са награда за големия труд на майсторите. В кипежа на спортната борба по писти, игрища и стадиони ние не мислим само за себе си, а и за нашия отбор, за нашето дружество, за нашия град, за нашата страна, за нашия строй. . .

„По-бързо, по-високо, по-силно!“ Всеки четири години олимпийският девиз събира като във фокус вниманието на спортния свят. Олимпиадите са най-мащабната и многопланова форма на спортно съперничество и приятелство. В благородната борба по олимпийските терени всяка нация – малка или голяма – иска да покаже своите възможности, да спечели колкото може повече награди, да качи колкото може повече свои представители на почетната стълбичка. Олимпийската победа е голяма чест за всеки спортист и за неговия народ, но до нея може да се достигне само с цената на голям труд, упоритост и лишения. Затова толкова по-голямо е уважението и признателността ни към ония, които са си поставили и са постигнали тая цел.

Съвсем скоро ще пламне олимпийският жертвеник в Сапоро, не са далече дните и на Мюнхенската олимпиада. Спортистите, които ще изпратим там с надежди за успешно представяне, отдавна са на бойна нога. Предолимпийската 1971 година беше за тях генерална проба, показа най-новите тенденции в развитието на съвременния спорт и настъпилите промени в съотношението на силите. През нея спортният елит на социалистическите страни постигна нови големи завоевания, бе начело в строя на световния спорт.

Сред добрите винаги има най-добри. И докато ние, българите, в края на годината отново наградихме с това почетно звание нашия прославен борец Петър Киров, приятелите ни в европейските социалистически страни също излъчиха свои шампиони на шампионите. Традициите не навсякъде са еднакви. Едни определят най-добрите си спортисти поотделно за мъже и жени, други правят „смесено“ класиране, както е у нас. Ето кои са деснофланговите на социалистическия спорт за 1971 година:

ГДР – Карин Балцер и Роланд Матес.

ПОЛША – Ришард Шурковски.

РУМЪНИЯ – Илие Нъстасе.

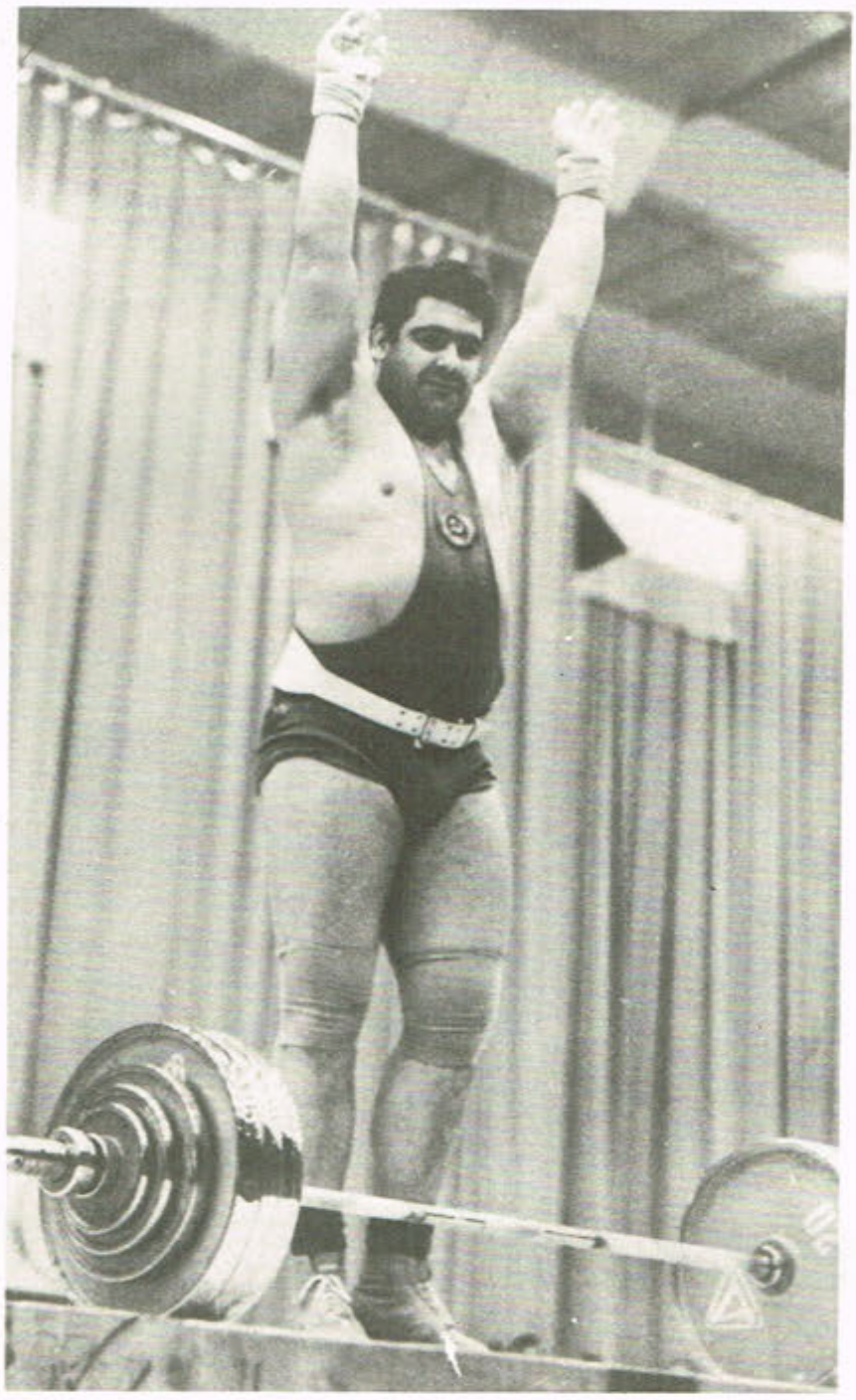
СССР Василий Алексеев.

УНГАРИЯ – Андрея Гярмати и Чаба Хегедюш.

ЧЕХОСЛОВАКИЯ – Ондрей Непела.

ЮГОСЛАВИЯ – Сретен Дамянович.

На тях посвещаваме тия страници. И им желаем още дълго и гордо да разнасят по света спортната слава на своите социалистически отечества!

Той е на 29 години – богатирът на руската земя Василий Алексеев, първият тежкоатлет в света, който премина границата от 600 килограма в трибоя, владетелят на всички видове рекорди и титли. Резултатите и отличията му са известни на всекиго, за да ги преповтаряме отново. А и списъкът ще е твърде дълъг: за по-малко от 2 години Алексеев нанесе 47 поправки в таблицата на световните рекорди. А през 1971 стана европейски шампион, победител в V спартакиада на народите на СССР и носител на орден „Червено знаме на труда“, а после и световен шампион. Тренировките и участието в тия състезания не му попречиха да защити успешно дипломната си работа и да стане минен инженер.

Трудно е да се каже кое у Алексеев е по-възхитително: реалната стойност на постиженията му или щедростта, с която той почти 150-килограмов ис-

ЩЕДРОСТТА НА ИСПО

полин дарява спортния свят с нови рекорди.

Когато човек наблюдава лекотата, с която Алексеев действува на подиума, едва ли може да си представи трудностите по пътя му към това бляскаво майсторство. Роден през 1942 г. в село Покрово–Шишкино край Рязан, Василий отрано се запознава с тежкия физически труд на горския работник – дълго преди да се запознае със спорта, още 11-годишен. Мускулите му започват да се наливат със сила. За пръв път вдига истинска щанга през 1960 г. като студент в Архангелския лесотехнически институт. Тогава е висок 182 см. собственото му тегло е 93 кг, а едвам успява да закрепи над главата си 75-килограмова тежест. Вижда как „малчуганите“ от леките категории вдигат повече от него и. . . избягва от залата на тежкоатлетите. Но увлечението му към спорта не е случайно. Алексеев опитва възможностите си в леката атлетика, гимнастиката, баскетбола, волейбола. Отново се връща при щангата през януари 1961 г., когато настойчиво го молят да се състезава за. . . спортната чест на факултета. Първите му постижения са от скромни по-повдигането, 75 кг кг в изтласкването отново се разпалва. бира, че разумната готовка може да на хваща на работа съ Така минават няко сеев вече има семейс когато животът г Шахти, Ростовска о бившият олимпийск Плюкфелдер, който на треньорската п ният между двама но добри. Причина възгледи на Алексеев на тежкоатлета. „Н човека са нервите – к нировките те трябв да се похабяват с п на пределни тежес трябва да тренира Два месеца изпълня Плюкфелдер и разбр тренирам така, как го напуснах, продълж специалистите са на този момент е бил нататъшната съдба щангист. При комп страна днес светът да има Алексеев. . .

Първия си по-гол постига на всесъюз през 1968 г. – трето трибоя. Взимат го пийския отбор, но п в кръста му пречат тежести. Лекарит „Оставете моя спор стане лошо. . .“ Але връща се в Шахти и ден прави упражнени болния кръст. Никой него, когато идва нач „великото възраж

Днес едва ли някой бъде олимпийското при най-тежките ща на Алексеев е да го по синовете си Серьожа си, която се казва Ивановна.

РИШАРД ШУРКОВСКИ заслужи титлата си на най-добър спортист в Полша за 1971 г. благодарение на победата си в Пробега на мира, четвъртото място в световното първенство на шосе и... победата в XXI колоездачна обиколка на България с близо 4 минути аванс пред сънародника си Ханушик и 6 минути пред датчаните Тим и Хансен. 24-годишният полски спортист, чието единствено хоби е... колоезденето, има вече 3 победи в Пробега на мира – едно изключително популярно състезание в неговата родина. Той е член на спортния клуб „Домел“ във Вроцлав и труженик във фабриката, която носи същото име.

СРЕТЕН ДАМЯНОВИЧ не влизаше в предварителните сметки на претендентите за световната титла по класическа борба в категория до 68 кг, но още с първата си победа в София загатна за скритите си възможности. А най-трудното препятствие към златния медал – съветският борец Руруа – бе преодоляно с малко щастие: поради лекарска забрана Руруа не можа да продължи схватката (нали „сретен“ на български значи „щастлив“)! Но както и да е – Дамянович със своите 25 години стигна до титлата. Досега Югославия не бе имала световен шампион в тоя спорт – и тъкмо с това трябва да се обясни провъзгласяването на Дамянович за спортист № 1. Вижда го на снимката като победител в София.

стическия спорт

ХЪРДЕЛИСТКА НА ДЕСЕТИЛЕТИЕТО

В избора на Карин Балцер за спортистка № 1 на ГДР има нещо символично. Като имаме предвид крупните успехи на женската атлетика в тая страна, които я изведоха на първо място в света през изтеклата година, съвсем естествено е да мислим, че броят на кандидатките е бил твърде голям. Освен Балцер световни рекордьорки са Майснер-Щехер, Бурнелайт, Полак и квартетът на 4 х 400 метра. Освен Балцер европейски титли в Хелзинки спечелиха още 6 атлетки. . . Наистина е трудно да се избира. И може би тъкмо затова с № 1 е удостоена капитанката на женския атлетически отбор – спортистката с най-богата биография сред многобройните рекордьорки и шампионки.

Спортният път на Карин Балцер започва преди 18 години, когато девойката привлича вниманието на специалистите със стройната си фигура и с бързината си. Шест сезона по-късно, на 22-годишна възраст тя е вече титулярка в единния германски отбор за олимпиадата в Рим. Дебютът ѝ не е твърде сполучлив – четвърта в полуфинала на 80 м с препятствия (резултат 11,1 сек.). Две години по-късно на европейското първенство в Белград спортистката се окичва със сребърен медал и оттогава, вече цяло десетилетие, е хърделистка № 1 – олимпийска шампионка в Токио, европейска шампионка в Будапеща, Атина и Хелзинки, световна рекордьорка на 100 м с препятствия с време 12,6 (толкова, колкото преди 18 години бе резултатът ѝ на 100 м гладко бягане!). Сега Балцер пробягва стотте метра за 11,2 и е неизменно в състава на щафетния отбор на ГДР.

Карин Балцер е вече на 33 години – доста напреднала възраст за атлетка от световна величина, – но нейният съпруг и треньор Карл-Хайнц Балцер и 6-годишният Андреас очакват от нея нещо голямо и в. . . Мюнхен!

РОЛАНД МАТЕС посрещна новата 1972 година като притежател на 2 световни рекорда в гръбното плуване: 56,7 секунди на 100 м и 2.05,6 минути на 200 м. Освен това името му е записано и срещу два европейски рекорда: 55,7 на 100 м бътерфлай и в смесената щафета 4х100 м с отбора на ГДР. Всички тия резултати бяха постигнати през последния сезон, по-точно на 3 и 4 септември в Лайпциг по време на срещата ГДР – САЩ, когато 21-годишният студент от Ерфурт за сетен път доказа големите си възможности. Звездата му на гърбист изгря на олимпиадата в Мексико, откъдето ученикът на треньорката М. Грое-Гайслер се завърна с 2 златни и 1 сребърен медал. Европейското първенство в Барселона през 1970 г. му донесе 3 златни, 1 сребърен и 2 бронзови медала. През тая година Матес се разви като изключително разностранен плувец. За това красноречиво говори европейският му рекорд на 100 м бътерфлай и националният рекорд на 100 м свободен стил (53,0), който е само с 0,3 по-слаб от най-доброто европейско постижение на французина Русо. Сега Роланд Матес е един от плувците, които имат основания да тръгнат с „голяма кошница" за олимпийските стартове в Мюнхен.

ЧАВА ХЕГЕДЮШ бе една от големите сензации на световното първенство по класическа борба в София. Дебютант на състезания от подобен ранг, съвсем наскоро призован в унгарския национален отбор, 23-годишният спортист от „Вашаш" (Будапеща) стана световен шампион в категория до 82 кг, като спечели и осемте си срещи с туш! Това му донесе и специалната награда на нашия седмичник „Старт" за шампиона, постигнал най-безапелационни победи за най-кратко време. През миналата година Хегедюш единствен потвърди традицията на унгарците да имат световен шампион по класическа борба, допринесе най-много за завоюваното трето място в отборното класиране, което за Унгария е крачка напред (през 1970 г. в Едмънтън унгарските „класици" бяха четвърти – след СССР, България и Югославия).

ЗА ТРЕТИ ПЪТ...

През детинството си Илие Нъстасе бе влюбен във футбола, но много често придружаваше по-възрастния си брат Константин на тенис-кортовете – подаваше му топките, а по време на почивките не пропускаше случаите да вземе ракетата на батко си и да поиграе малко с бялата топка. Един ден момчето направи впечатление на опитния треньор К. Кивару и под негово ръководство намери истинското си спортно призвание. Това беше преди доста години. И постепенно старанието и упоритостта в тренировките се увенчаха с отлични резултати: детски шампион на Румъния през 1959 г., юношески шампион през 1962 г. За пръв път на международната арена Нъстасе се изяви преди 7 сезона, но тогава все още беше в сянката на именития си сънародник Ион Цирък. Трябваше да пролее още много пот, докато стане ракета №1 на Румъния, главен „виновник" неговата страна два пъти да достигне до финала за купата „Дейвис".

Вече три години подред тенисистът Илие Нъстасе получава №1 в традиционната анкета на в-к „Спортул" за определяне на най-добрия спортист в Румъния. Но 1971 година донесе най-много лаври на Илиуца, както ласкаво го наричат румънските приятели на спорта. Той излезе победител в осем международни турнира, а в други шест бе финалист. Преди месец в парижката зала „Кубертен" Нъстасе извоюва най-големия си досегашен успех, като спечели убедително турнира на шампионите с победи над изтъкнатите „асове" на белия спорт Смит, Ричи и Гребнър (САЩ), Бартес (Франция), Кодеш (Чехословакия) и Франулович (Югославия). В актива му за годината близат и две победи (на турнирите в Ричмънд и Уембли) над неофициалния световен шампион Нюкъмб (Австралия). Положителен през този период е балансът му със Смит (2:1), Кодеш (2:1), Еш (1:0), Окер (1:0), Франулович (3:2) и Ричи (2:1).

Какви са плановете на Нъстасе за 1972 година? Да участвува още тоя месец в турнира в Балтимор (САЩ), после да се състезава в Лондон, отново в САЩ и. . . да атакува първото място в Уимбълдън. Членът на спортния клуб „Стяуа", 25-годишният офицер от Румънската народна армия Илие Нъстасе чувствува сили да гони такава висока цел.

СИМВОЛ НА НАДЕЖДИТЕ

Името на Андрея Гярмати се произнася с надежди от всички унгарски приятели на спорта, които жадуват час по-скоро да се възроди славното минало на унгарското плуване. В нея те виждат не само отлична състезателка, но и един. . . символ. Майка и треньорка на Андрея е известната Ева Секеш – олимпийска шампионка на 200 м бруст в Хелзинки през 1952 г. Напоследък за подготовката на Андрея отговаря и прочутата унгарска треньорка Мария Литомерицки. Но коренът на днешните успехи несъмнено е в майчините грижи. Още от 4-годишна възраст Андрея овладява и четирите плувни стила. Затова не е пресилено, когато казват за нея, че е отрасла във водата. . .

Тая година 17-годишната ученичка от Будапеща доведе европейските рекорди на 100 и 200 метра гръб съответно до 1.06,5 и 2.25,4. Отличи се и с друго голямо постижение – изравни европейския рекорд на 100 метра бътерфлай, който от 1965 г. е притежание на холандката А. Кок с време 1.04,5.

ОНДРЕЙ НЕПЕЛА, 20-годишният студент по право в Братислава, окупира здраво европейската и световната титла по фигурно пързаляне през последните две години. Сега с неговото име са свързани не само едни от най-големите успехи на чехословашкия спорт, но и най-големите надежди за Сапоро. Стъпил на кънките едва 7-годишен, той стана фигурист № 1 в своята страна през 1965 г. – след оттеглянето на неповторимия майстор Карел Дивин. И продължи упорито да си проправя път нагоре. Момчето порасна, наля се със сили, но запази изключителната си скромност и трудолюбие, вкуса си към класическия музикален съпровод и към „класическата" част от любимия спорт – задължителната програма. Днес той е от малкото фигуристи, които еднакво добре владеят и задължителните, и свободните упражнения, излизат начело в класирането още след първите фигури върху леда и остават там докрай. А това е основен белег за стабилност в трудния и красив спорт, на който Непела е отдал всичкото си свободно време.

КАНДИДАТИ ЗА ОЛИМПИЙСКОТО ЗЛАТО

Специално за „Старт“ от АПН

НИНА ЗНАЕ ДА ПОБЕЖДАВА...

– Според вас какво представлява спортът? – попитаха веднъж Нина Статкевич.

Вместо да отговори, Нина започна да разсъждава на глас:

– Средство за самоутвърждаване на личността? За мнозина е така. Но не и за мене. Увлечение, страст? И това не е. Може би най-правилно е да се каже: спортът е борба. . .

Думата „борба“ изглежда случайна в речника на тая крехка, млада, стеснителна и дори срамежлива жена. Когато разговаряш с нея, трудно е да си я представиш друга, па макар и току-що да си я видял как с широка, енергична крачка лети по огледалния лед – суров боец, спортистка, която знае да побеждава.

НИНА СТАТКЕВИЧ – АБСОЛЮТНА ЕВРОПЕЙСКА ШАМПИОНКА ЗА 1971 Г. (В СРЕДАТА)

Какво е това: дарба за превъплъщаване?

На световното първенство през 1971 г. след трите дисциплини Нина имаше толкова голям аванс, че можеше да не се напряга максимално в последното бягане на 3000 метра. Нейна директна противничка в серията беше известната холандска специалистка на дългите разстояния Стин Кайзер, за която всичко бе въпрос на престиж – Статкевич бе недостижима в многобоя. Но Нина не мислеше да се отказва от борбата. Тя финишира само секунда и половина след Кайзер и когато кънките ѝ пресякоха финалната лента, падна в ръцете на треньорите. Спортът е борба, а в борбата се отдават всички сили. В това бягане Статкевич, новата абсолютна световна шампионка, постави всесъюзен рекорд за равнинни пързалки. . .

Спортната слава, която дойде съвсем неочаквано и за самата Нина, не я главозамая. Бих казал, че популярността по-скоро плаши Статкевич, съвсем ѝ е ненужна. Сега в сборния отбор на СССР заедно с Нина и олимпийската шампионка Людмила Титова се готвят за Сапоро редица млади спортистки, които не притежават гръмки титли, а живеят само с мечти. И отборът води общ живот. Посетите ли някоя тренировка, ако не познавате спортистките, по нищо няма да разберете коя е прославената шампионка и кои са довчерашните „новачки“. Със своята пословична скромност и обаяние Нина Статкевич успя да цементира колектива, помогна на младите с достойнство и чувство на самоуважение да влязат в големия спорт.

Защо Статкевич стана шампионка? Изключителни физически качества? Не, по-скоро обикновени: висока е 165 см и тежи 51 кг. Особена природна дарба? Не мисля. Просто не ми се вярва, че яркият талант е можел да дреме толкова дълго – Нина стана известна спортистка на 24-годишна възраст. Тогава какво? „Характерът“ – отговарят хората, които познават отблизо Нина Статкевич: треньорката ѝ Лидия Селихова, треньорът на сборния отбор на СССР Евгений Красилников, приятелките и най-после майка ѝ Галина Семьоновна – работничка ветеранка в ленинградския завод „Светлана“. А и самата Нина сякаш е съгласна с това лаконично обяснение:

– Никога в живота не ми е било лесно – казва тя. – И изглежда, че това закалява...

Нина Статкевич е родена на 26 февруари 1944 г. в Москва. Месец преди това Ленинград бива напълно освободен от блокадата на хитлеристите и Галина Семьоновна с децата се връща в родното си място. Нина расте без баща – с майка си и брат си Виктор, който е гимнастик и волейболист. А самата тя не намира извеснъж спортното си призвание. Отначало се занимава с кънки и на 11-годишна възраст участвува в ученически състезания: 500 метра за 75 секунди – съвсем необещаващ дебют. Но това не огорчава момичето – по онова време Нина обича повече скитите и фигурното пързаляне. А после забравя всичко друго освен леката атлетика.

Когато брат ѝ отива в армията, Нина вижда колко трудно е на майка ѝ и сама тръгва на работа. Учи във вечерно училище, а денем работи като монтажничка в „Светлана“. Остава ѝ твърде малко време за спортуване.

От лекоатлетическата секция я „измъква“ треньорът на заводските кънкобегачи Виктор Соловьов, привлечен от неизчерпаемата енергия на девойката. А покъсно, на заводската пързалка, същата тая енергия заинтригува бившата голяма майсторка на кънките, световната шампионка Лидия Селихова. . .

Първата си голяма победа Нина Статкевич постига чак през зимата на 1969 г. – спечелва и четирите дисциплини в традиционните състезания за наградата на Министерския съвет на Казахска ССР. Пак тук, на Медео, след още една година тя поставя световен рекорд в многобоя – 184,085 точки. През 1970 г. става абсолютна европейска шампионка, а през 1971 спечелва и европейската, и световната титла.

Нина Статкевич съвсем не смята, че е без „слаби места“ – истински доволна е от своите резултати само на 1500 метра. Но в Сапоро ще се бори за медал и в тая, и в другите дисциплини. Студентката от Ленинградския институт по физкултура е постигнала много в спорта. Но съвсем не всичко. Тая зима световният рекорд в многобоя отново се завърна при Кайзер. Освен това Статкевич не е била олимпийска шампионка. Шансовете ѝ са свързани с настоящия сезон, сезона на зимната олимпиада.

Алексей СРЕБНИЦКИ

КОВАЧНИЦА ЗА ШАМПИОНИ

Хокеят на лед е един от най-популярните спортове в СССР. През зимата милиони деца „гонят“ шайбата по кварталните пързалки и стадионите, хиляди от тях се занимават в детските хокейни школи. Всяка година детски отбори от различни градове на страната участвуват в турнира „Златната шайба“ – любимо състезание на младите хокеисти.

Успехите на възрастните „ледени рицари“ са добре известни на всички, които се интересуват от спорта. Съветският младежки отбор е трикратен световен шампион, а първият сборен отбор на страната 11 пъти е бил най-силен в света – безсменно през последните осем години.

Сборните съветски отбори има откъде да черпят резерви. Почти към всеки спортен клуб – а в СССР те са стотици – съществуват детски хокейни школи. Децата, които се занимават в тях, получават безплатно екипировка и инвентар, подготвят се под ръководството на опитни треньори.

Една от най-добрите в страната е детската хокейна школа към Централния спортен клуб на Съветската армия в Москва. В представителния отбор на ЦСКА играят многократните световни шампиони Анатолий Фирсов, Владимир Викулов, Валерий Харламов, Александър Рагулин, Виктор Кузкин и много други. Те не забравят младата смяна, често посещават заниманията на спортната школа, предават богатия си опит на момчетата, помагат на щатните треньори.

В школата на ЦСКА се занимават 350-370 деца. Всяка година след внимателен подбор тук постъпват нови 150 момчета на 6-7-годишна възраст. В продължение на 4 години те тренират в подготвителната група, после преминават в групата на юношите, след това в младежката група, а накрая най-добрите намират място в отбора на майсторите.

Юношеският и младежкият отбор на армейския клуб са неднократни победители в първенствата на Москва и Съветския съюз. От школата са излезли голям борй известни майстори – включително и ония, които играят сега в сборния отбор на страната.

На снимките:

С младите вратари се занимава вратарят на ЦСКА и сборния отбор на СССР, световният шампион Владислав Третяк (вляво).

Децата се разгряват под ръководството на Анатолий Фирсов – един от най-добрите нападатели в света.

ПАНОРАМА

Неотдавна в Алжир заседа Изпълнителният комитет на Аф канската федерация за студентс спорт. Решено бе от 20 до 28 дек ври 1974 г. в Кумаси (Гана) да състоят първите студентс спортни игри на Африка. Занап такива игри ще се организират в ки четири години.

●

Баварската федерация по зим те спортове възнамерява да пос рои в Гармиш-Партенкирхен пис за бобслей, застлана с изкуствe материя. Председателят на феде цията Груен заяви пред журнал ми: „Искаме да докажем, че създа нето на такава писта е възмож Намерението ни е посредством н да превърнем бобслея в целогодиш спорт и да подпомогнем развит му в Европа. Редица други см ни вече проявяват голям инте към нашия проект.“

●

Ръководителите на хокея в СА използуват едно твърде резулта но средство, за да се намалят до м нимум грубостите и неспортсм ските прояви по ледените площа ки: на хокеистите, отстранени игра по време на мач, се налагат рични глоби. През първата трети от тазгодишното първенство наложени глоби на обща стойно около 7000 долара, а през съотве ния период от миналогодишно първенство въпросната сума е в лизала на около 20 000 долара. Ч ствителната разлика, която гово за улягане на страстите по хокей те игрища в САЩ, се обяснява въведения миналата есен нов рег мент: ако двама хокеисти влязан саморазправа, наказват се с отст няване от игра и парична глоба; а в инцидента се намеси трети кеист, той също бива отстраняв от игра и глобяван. През цялото кущо първенство е отбелязана са една проява от подобен характ Щом работата опре до плащане, ч ствата остават на заден план. . .

●

Етиопската федерация по ле атлетика организира голям меж народен маратон за наградата „А бе Бикила“ в чест на двукратн олимпийски шампион. Той ще състои веднъж на всеки 4 години Адис Абеба (през годината с олимпийските игри). Ще бъдат ка ни за участие атлетите, които се проявили в маратонското бяг по време на олимпиадата, а вся африканска страна, членка ИААФ, ще може да изпрати с шампион. Първият маратон наградата „Бикила Абебе“ ще се с тои през септември 1973 г.

●

След 9-месечни не особено успеш гастроли с джазовия си оркестър различни страни от Европа и А световният шампион по бокс за п фесионалисти в тежка катего Джо Фрейзър поднови тренировк те си във Филаделфия. „Никога съм бездействувал толкова дъл както след мача ми с Касиус Кле заяви Фрейзър. – Ще е необходи доста време, докато вляза в тъм.“ От своя страна и спар партньорите на Фрейзър са на м ние, че световният шампион е мн де далече от предишната си фор „Никога не сме го виждали толк бавен и статичен. Трябва да се в дали неговият „мач на века“ с К не е оставил по-дълбоки следи. . .“

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

В ОСНОВАТА НА ВСИЧКО Е ТРУДЪТ

...минути с Евгений Рудаков

...езонната анкета на съвет-...списание „Футбол – Хокей" за ...ване на най-добрия футболист ...СР през изтеклата година завър-...победа на Евгений Рудаков – вра-...на шампиона „Динамо" (Киев) и ...ша отбор на страната. В анкета-...ствуваха 122 съветски журна-..., всеки от които посочи имена-...та трима футболисти. При из-...бването на точките (по същия на-..., по който и нашият седмичник ...рт" определя най-добрия футбо-...а на първенството у нас) Рудаков ...с 298 точки, следван от съот-...ва си Виктор Колотов – 200 т., ...Маркаров (Арарат) – 61, М. ...ева (Динамо Тб) – 47, А. ...рьов (ЦСКА) – 34, В. Пилгуй ...но М) – 16, Е. Малофеев (Дина-...) и В. Шевченко (Нефтчи) – по ...ланатов (Кайрат) – 9, А. Есков ...Ростов) и В. Соснихин (Динамо ... по 6 и т.н. Бяха посочени общо ...

...ечатваме части от интервю-...на „Футбол – Хокей" с Евге-...нийРудаков, в което той разказва интересни неща за себе си и за играта на вратаря.

– Преди всичко позволете да ви поздравим с успеха...

– Малко е да кажа, че съм радостен. Щастлив съм. Не мислех, че ще ми окажат такава чест. Нали за вратаря е трудно да се мери с играчите от полемо... Ако не за друго, поне защото вратарите са десет пъти по-малко от останалите футболисти... Класата на отбора зависи от класата на всеки отделен играч. Отборът се създава от футболистите. Но и той на свой ред създава играча, чиято класа изцяло зависи от класата на отбора. Без киевското „Динамо" нямаше да стана това, което съм. А едно време не само се любувах на моя отбор, но и се... страхувах от него. По-точно изплаших се да вляза в състава му, когато за пръв път ме поканиха.

– Как „за пръв път"? Нима наколко пъти са ви канили?

– Точно така. Но за да разберете защо отначало отказах, трябва да се върнем малко назад... Аз съм роден в Москва и както хиляди други момчета започнах да играя в отбора на нашата улица. По-големите винаги искаха сами да вкарват голове, а мене поставяха на вратата – без да ме питат, сами избраха футболното ми бъдеще. Мнозина от моите другари така или иначе бяха свързани с московския клуб „Торпедо". Затова нищо чудно, че на 17-годишна възраст и аз влязох в юношеския отбор на торпедовци. Треньорите възлагаха на мене известни надежди, но просто не можех да си представя кога ще ме вземат в основния състав. Тогава в „Торпедо" имаше неколцина добри вратари: Лазунов, Поликанов, Денисенко, Глухотко. А страшно много ми се играеше. И послушах Виктор Маслов, който ме посъветва да отида в някой по-скромен клуб – там бързо ще стана основен вратар, ще свикна с „мъжкия" футбол. Получих покана от „Судостроител" и заминах на юг, в град Николаев... По-късно, през 1962 г., след цели три сезона, от мене се заинтересуваха киевските динамовци и ми предложиха да премина в техния клуб. Посрещнах предложението им с радост и... страх: ще мога ли, имам ли морално право да претендирам за вратата на „Динамо"? И отказах. „Атакуваха" ме втори път. Отново отказах. Чак след третата, по-настойчива покана разбрах, че динамовци наистина са повярвали в мене. Така отидох в Киев и сега съм доволен, че спортната ми съдба взе тъкмо такъв обрат...

– А по-нататък?

– Отначало заиграх в дублиращия състав. И тренирах, тренирах... По пет часа всеки ден – и с отбора, и самостоятелно. Много научих от известния вратар Антон Идзиковски. И станах титуляр в първия отбор.

– Говорите така, сякаш небето над Вас е било винаги безоблачно...

– О, не. И аз съм пил горчилка, и аз съм пускал евтини голове... А през 1970 г. в Колумбия, в последния подготвителен мач на сборния отбор на СССР за световното първенство получих тежка травма, която можеше да бъде последна в спортната ми биография – счупване на лявото рамо с разкъсване на връзките. Специалистите казаха: „Край! Вече няма връщане на вратата!" Започнах да се лекувам упорито въпреки стоашните болки. Сам си изработих режим и нито веднъж не го наруших. Единствено жена ми знаеше колко ми струва всяко усилие... Сега ръката ми е в ред, чувствувам се отлично.

– В какво вирвате като вратар?

– Най-важното е трудът. Той е в основата на всичко. На второ място поставям самоотвержеността. Тя трябва да се проявява не само в мачовете, не само при острите моменти, а във всичко, всеки ден. Обичам тренировките и не съм пропуснал нито една. Не обичам да ми вкарват голове дори на тренировка, старая се като в истински мач. Това е трудно. Нужно е от време на време да почиваш, да напускаш вратата, но когато си на нея, не бива да се отпускаш нито за миг... Няколко думи и за стила на игра. Мисля, че вратарят трябва да си избере ориентир, да се стреми да възприеме всичко хубаво от него. За мене такъв ориентир е играта на Лев Яшин и на англичанина Бенкс. От първия съм се учил да избирам място в рамката на вратата и да действувам в нейния правоъгълник. Бенкс има по-добра техника за ловене на топката – проста, непретенциозна и в същото време сигурна, мека. Не знам дали съм успял да „прекопирам" тия образци, но поне съм се стремил да го направя. Майсторството на вратаря е в простотата, в икономичността на движенията, в сигурността.

– Какви са плановете ви за бъдещето?

– През май да получа дипломата си от института по физкултура. Искам да се справя по-добре с тая задача. И освен това да играя, да играя... В моя клуб, в сборния отбор...

С НЯКОЛКО ДУМИ

Седмичникът „Франс футбол" прави опит за определяне на най-добрия футболист в Европа за целия 16-годишен период, откакто е учредена „Златната топка". Възприет е следният принцип: на първите трима в класирането за всяка отделна година се дават съответно 5, 3 и 1 точки. В тая ранглиста на първо място е Ди Стефано с 13 т., следват от Суарес – 12, Еузебио и Б. Чарлтън – по 11, Копа – 10, Ривера – 8, Бест и Мюлер – по 6 и др. Направено е класиране и на отборите, които са „класирали" най-много играчи в челните тройки през отделните години. При същия принцип на точкуване начело е „Реал" (Мадрид) с 23 т., пред „Манчестър Юн." и „Интер" – по 13, „Бенфика" – 11, „Милан" – 8, „Байерн" (Мюнхен) – 7, „Ювентус" – 6, „Бляйкул", „Барселона", „Дукла" (Прага), „Ференцварош", „Аякс" и „Реймс" – по 5 и др.

●

Миналата седмица полузащитникът на „Бенфика" и на португалския национален отбор Жаиме Граса катастрофира с колата си на път от Сетубал за Лисабон. При едно задминаване с голяма скорост автомобилът на Граса изхвръкна от шосето, превъртя се няколко пъти и връхлетя върху едно дърво. Само по чудо футболистът остана жив и веднага бе откаран в болница, но за състоянието му все още не може да се каже нищо по-определено.

●

Тазгодишният турнир за купата на Белгия е наситен с изненади. За четвъртфиналите се класираха само три отбора от първа група – „Андерлехт", „Стандарт" и „Беерсхот", а останалите пет са от втория ешелон. Шампионът „Стандарт", който напоследък изживява известна криза, трябваше да положи върховни усилия в осминафиналния двубой с „Лиерс", за да извоюва крайната победа с 4:2, при това на собствен терен, след като гостите вече водеха с 2:0. Специалистите подчертават, че само отчаянието е позволило на футболистите от „Стандарт" да направят едно второ полувреме на действително високо равнище и че отборът не е играл така добре от последния си мач в турнира на европейските шампиони срещу ЦСКА (Москва).

●

Мексиканската футболна федерация не може да намери треньор за националния отбор на страната. Досега тая длъжност бе изпълнявана от Де ла Торе, който същевременно ръководеше подготовката и на известния клуб „Америка", но клубното ръководство го принуди да се откаже от задълженията си към националния отбор. Федерацията не настоя да задържи Де ла Торе, тъй като не бе доволна от резултатите в последните мачове на „А" отбора. Никой от мексиканските треньори обаче не пожела да наследи Де ла Торе. Тогава ръководителите на федерацията бяха принудени да направят допълнение в статута, според което занапред треньорът на националния отбор може да бъде назначаван принудително. Разбира се, съществува възможност да бъде ангажиран и някой чужденец, но така или иначе в предстоящия мач Мексико – Чили на 26 т. м. Де ла Торе за последен път ще ръководи националните избраници.

●

Нов голям скандал в гръцкия футбол стана неотдавна в Кипър по време на шампионатния мач между отборите на местния „Никозия" и атинския „Олимпиакос" (от две години насам най-добрият кипърски отбор – през този сезон „Никозия" – участвува в първенството на Гърция). Посредством отбранителна игра и много инциденти кипърските футболисти задържаха нулевия резултат до 84-та минута. А когато най-после получиха гол, публиката нахлу на терена и мачът не можа да завърши... За него вероятно ще бъде присъден служебен резултат в полза на „Олимпиакос", но така или иначе случаят още веднъж идва да ни напомни за темперамента и ... невъздържаността на кипърската публика.

●

Чехословашкият седмичник „Гол" предлага следната най-добра единадесеторка на Европа за 1971 г.: Рудаков (СССР) – Фогтс (ГФР), Шестерньов (СССР), Бекенбауер (ГФР), Факети (Им) – Пиръ (Исп), Нетцер (ГФР), Мацола (Им) – Бест (С. Ирл), Кройф (Хол), Джаич (Юг).

«ЗА» И «ПРОТИВ» ОЛИМПИЙСКИЯ ТУРНИР

...рбите по-сериозни нападки ...олимпийския футболен ...ир датират още от 1964 г. ...реме на игрите в Токио. Из-...и са опитите на предсе-...я на МОК Е. Брънджейдж да ...броя на участвуващите ...и дори изобщо да зачеркне ...бола от списъка на олим-...ите спортове. Главни аргу-...и в подкрепа на тая теза са ...остите за строго разграни-...е на професионалисти и ама-..., както и по-ниското равни-...футбола, който се играе в ...е на олимпийската про-..., в сравнение със световни-...рбенства. ФИФА се възпро-...срещу намеренията на въз-...е среди в МОК и дори за-..., че ако футболът преста-...бъде олимпийски спорт, по ...на олимпиадите ще органи-...делно световно първен-...аматьори. Организаторите ...летните олимпиади на ...разчитат много на фут-...турнир, който обикно-...привлича публика, и това се ...благоприятно върху ...им. Но въпросът не е ...финансов. Могат да се посо-...други доводи в полза ...ийския футбол". Нека ...от устата на неколцина ...известни унгарски ...дейци.

...АРПАД ЧОНАДИ, председа-...на Унгарския олимпийски ...: „Олимпийският тур-...нир трябва да стимулира главно ония страни, които влизат в категорията на „развиващите се" и имат желание да вървят напред. Те не спадат към големите футболни сили и за тях турнирът е фактически скок в големия, широк свят на футбола. Самото им участие в квалификационните срещи представлява важен импулс. Вярно, равнището на олимпийския турнир отстъпва пред световното първенство, но в редица случаи олимпийският футбол е допринесъл много за общото развитие. Нека си спомним 1948 г., когато в Лондон шведите добиха такова самочувствие, че футболът им се издигна до световна класа. А в Хелзинки през 1952 г. започна да се ражда унгарския „златен отбор". Олимпийският турнир е трамплин за всички таланти."

ЯНОШ ПАЛФАЙ, известен футболен специалист, намира, че във футболния турнир може би най-ясно изпъква олимпийският лайтмотив, че сближаването между младежта в света и благородното спортно съревнование помагат за укрепване на приятелството между народите. Според Палфай обаче би трябвало да се ограничи възрастта на участниците – до 21, 22 или 23 години, като се изхожда от биологичното развитие и се има предвид, че африканските футболисти, както и играчите от средиземноморските страни в Европа и от латиноамериканските страни се развиват значително по-рано.

ШАНДОР КАПОЧИ, треньор: „Въпреки временния отлив футболът си остава най-любимата колективна игра в целия свят. Развиващите се страни – Египет, Либия, Уганда, Етиопия – са готови на много жертви, за да ангажират чуждестранни треньори, да строят стадиони и да развият футбола си до равнище, което би им позволило да се класират за финалния олимпийски турнир. Нито една страна в Африка не иска да пропусне подобен шанс."

НАПОСЛЕДЪК УСИЛЕНО СЕ ГОВОРЕШЕ, ЧЕ ЙОХАН КРОЙФ, ОБЯВЕН ОТ „ФРАНС ФУТБОЛ" ЗА НАЙ-ДОБЪР ФУТБОЛИСТ В ЕВРОПА ПРЕЗ 1971 Г., ЩЕ ПРЕМИНЕ В ИСПАНСКИЯ КЛУБ „БАРСЕЛОНА". ХОЛАНДЕЦЪТ ОБАЧЕ СЛОЖИ КРАЙ НА ТИЯ СЛУХОВЕ. КАТО ПОДНОВИ СВОЯ ДОГОВОР С „АЯКС".

СНИМКА: АПН– БТА

ЕВРОПА ЗНАЕ СВОЯ ФУТБОЛЕН ЖРЕБИЙ

НА НЕОБИЧАЙНО ПРОДЪЛЖИТЕЛНАТА НЕИЗВЕСТНОСТ В ЕВРОПЕЙСКИТЕ ФУТБОЛНИ ТУРНИРИ БЕ СЛОЖЕН КРАЙ – ВЕЧЕ СЕ ЗНАЯТ ТОЧНО ГОЛЕМИТЕ „СРАЖЕНИЯ“ ПРЕЗ ФУТБОЛНАТА ПРОЛЕТ...

ЖРЕБИЯТ, ОБЩО ВЗЕТО, МНОГО СПРАВЕДЛИВ, ПРЕДЛАГА НАИСТИНА ИНТЕРЕСНИ „БИТКИ“. ХУБАВО Е, ЧЕ В ТЯХ – МАКАР САМО С ЕДИН ОТБОР! – ЩЕ УЧАСТВУВА И НАШАТА СТРАНА. МЛАДЕЖИТЕ ИМАТ ВЪЗМОЖНОСТ ДА ВЪРВЯТ И ПО-НАПРЕД...

ХОЛАНДЦИТЕ ЩЕ ТЪРСЯТ НАПАДАТЕЛИ

Четвъртфиналният жребий за европейското първенство определи Холандия за противник на българския младежки отбор. За нас това е и добре, и не много добре. От една страна, вече сме побеждавали холандците – с 3:1 на 17 април 1968 г. в София – и задържахме у себе си тогавашната преходна младежка купа на Европа. Този факт ни дава психологическо превъзходство. А можеха да ни се паднат противници (СССР, ГФР), които без съмнение са по-опасни от Холандия. Но от друга страна, холандският младежки отбор съвсем не е за подценяване. Срещу него няма да ни е лесно, както до известна степен би било срещу Дания, Гърция, дори Швеция в ранния пролетен период.

През последните години холандският футбол засили чувствително авторитета си – преди всичко благодарение на успехите, пожънати от челните му клубове в европейските турнири. За всички вече е ясно, че това не е случайност, че в „Аякс“ и „Фейенорд“, в „Спарта“ и някои други холандски клубове се работи по най-модерен начин, че там растат добри футболисти. А тъкмо от тия клубове се набират кадри и за представителните отбори на страната. В квалификационните мачове за европейско младежко първенство с оранжевата фланелка редовно се състезаваха Неескенс, Крол, Хаан и Реп от „Аякс“, Шнайдер и Боскамп от „Фейенорд“, Хъокема от „Айндховен“, Ван ден Керкхоф от „Твенте“, чиито имена вече са известни или скоро ще станат известни далеч извън границите на Холандия. А Неескенс, Крол и Шнайдер вече имаха честта да облекат екипа и на холандския „А“ отбор, други вече са готови да прекрачат прага му...

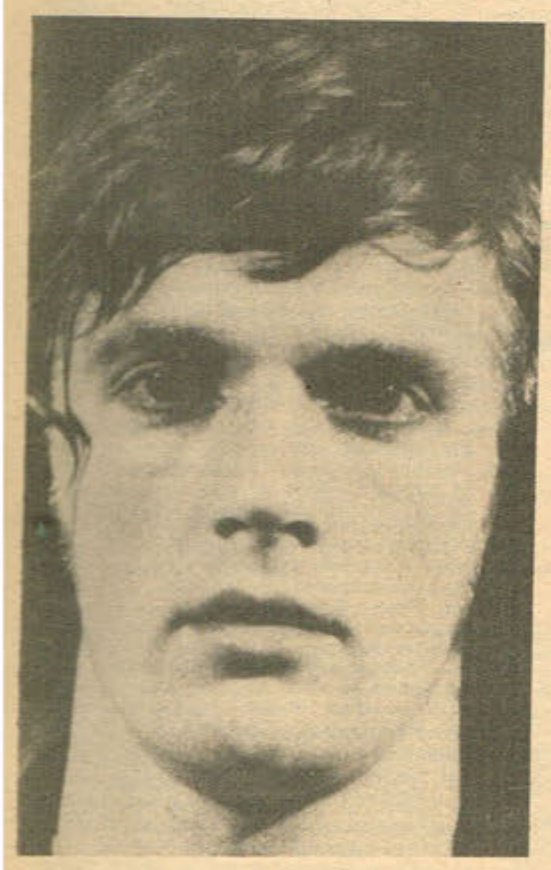
Анализът на игрите в квалификационната група говори, че по-силната и по-стабилна част от холандския младежки отбор е защитата. Там са най-именитите футболисти, там треньорът Арие де Врьом, които работи под прякото ръководство на националния селекционер д-р Франтишек Фадронк, прибягва до промени и експерименти само в случай на необходимост – при контузия на някой от титулярите. Но това съвсем не значи, че холандският защитен блок е непробиваем. Напротив, отборът завърши четирите си квалификационни мача (по два с ГДР и Югославия) при обща голова разлика 9:7 – допуснал е приблизително по 2 гола на мач. Два гола холандците получиха и миналата седмица в първия си контролен мач тая година (0:2 с Утрехт срещу олимпийския отбор на ГФР).

Проверката в Утрехт показва, че и в предстоящите решителни двубои треньорите възнамеряват да се облегнат на Крол, Нотен и Боскамп, които са почти на допустимата възрастова граница. Все пак отсега е трудно да се съди за окончателния вариант на състава, в който според регламента на УЕФА могат да фигурират имената на двама играчи до 25-годишна възраст. Вероятно всичко ще се решава конкретно според състоянието на отделните футболисти в момента. Но търсенията са насочени предимно към нападението, което може да бъде подмладено, за да се запази сегашната утвърдена защитна формация. Така поне е логично да се мисли, като се сравнява съставът от Утрехт с миналогодишните варианти.

Сред нападателите „непокатим“ изглежда само Хокема – дясното крило на „Айндховен“. Отличава се с бързина и добър поглед върху развитието на атаката, изчаква някъде около границата на засадата и рязко изскача напред. Такъв начин на действие е особено опасен на холандски терен, където страничните съдии могат да си спестят две-три вдигания на флагчето... Впрочем тъкмо така беше през септември, когато главно чрез Хъокема холандските младежи постигнаха 4:0 срещу гостуващия „А“ отбор на Израел...

Не случайно напоследък д-р Фадронк отделя толкова голямо внимание на младежкия отбор. Неговите намерения са да изпита там новоизгряващите „звезди“, да ги закали в битки на международния терен, за да влее още тая есен свежа кръв в представителната единадесеторка на Холандия. Подобна перспектива е още един допълнителен стимул за младите „холандеца“, тръгнали по пътя на професионализма, защото по-голямата слава носи след себе си повече пари.

Заради всичко това и ние трябва да се стараем максимално в подготовката, да подберем умело най-доброто, с което разполагаме, и да го доведем в пълна бойна готовност към края на април. Победата в четвъртфиналите ни е нужна, защото води още по-нагоре – най-малко към четвъртото място на континента!

ДВАМА ОТ ОСНОВНИТЕ ИГРАЧИ НА МЛАДЕЖКИЯ ОТБОР НА ХОЛАНДИЯ: КРОЛ И ШНАЙДЕР, И ДВАМАТА ИГРАЛИ И В „А“ ОТБОРА.

ОТБОР НА ХОЛАНДИЯ: КРОЛ И ШНАЙДЕР, И ДВАМА-

СССР – ГФР, Швеция – Чехословакия, Дания – Гърция. Такива са останалите четвъртфинални двойки при младежите. Кои три отбора ще продължат борбата? Едва ли има смисъл много да умуваме, по-добре е да живеем със собствените си грижи относно двубоите с Холандия. Но ако трябва все пак да посочим фаворити, това са СССР, Чехословакия и Гърция. Бъдещето ще покаже дали тая прогноза е точна. А ако се осъществят надеждите ни, че и нашите младежи ще бъдат полуфиналисти, схемата на турнира ще ни изправи срещу съветския отбор.

Съгласни ли сте със «СТАРТ»?

ЧЕТИРИ ВЪПРОСИТЕЛНИ... ДВЕ ИЗГЛЕЖДАТ С ОТГОВОР!

Жребият винаги се възприема различно от заинтересуваните... Най-малко защото всеки от отборите предварително си е „набелязал“ най-удобния противник и винаги се счита ощетен, ако се наложи среща с друг... Трудно е да се каже обаче, че може да има недоволни след определянето на четвъртфиналните двойки за европейско първенство. Има само два щастливи състава – Унгария и Румъния, – които ще се съревновават помежду си, вместо да „тръгнат“ с минимални шансове срещу някой от „голямата четворка“. Може да се възрази, че Англия и ГФР могат да проклинат жребия. Това не е така – отбор, който участвува в едно състезание с единствената цел да бъде пръв (а това безспорно са намеренията и на двата състава!), няма право да се оплаква от момента, в който ще се срещне с кой да е от съперниците...

Борбата ще „открият“ (по реда на групите) Унгария и Румъния. Мнозина предричат лек успех на унгарците. Не прибързват ли обаче със своята прогноза? На първо място няма никакви впечатления от срещата на двата състава в близкото минало – последният мач бе игран в Букурещ на... 26 октомври 1958 г. При това положение изключителният баланс на унгарците срещу техните съседи (9 победи и 1 равен мач в 10 срещи при голова разлика 38:8) едва ли значи нещо сега. Впрочем и балансите на двата отбора за 1971 г. сочат известно изравняване на силите. Така че след кризата в унгарския футбол, която на пръв поглед изглежда изживяна, и с напредъка на румънците шансовете на двете страни изглеждат изравнени.

Странно се развива съперничеството между Англия и ГФР. В периода между световните първенства в Чили и Англия (и на самия шампионат!) островните футболисти спечелиха последовател
три мача (1965 г. – 1:0, 1966 г. – 1:0 и
единият от които им донесе световн
титла. Но тя не бе щастлива за мях
в двубоите им с вицешампионите – з
биха веднъж през 1968 г. (0:1) и втори
на световното първенство в Мекс
(2:3). Така че двубоят за европей
първенство в много отношения ще б
разчистване на сметките от световн
шампионати. И да се правят прогно
невъзможно: приятелските срещи
завършвали с един-единствен гол, о
циалните са били разрешавани след
дължения. Нищо чудно, ако се играе п
ти мач...

И с това въпросителните свърших
Останалите два четвъртфинала са с
но изразени фаворити.

... Странни са капризите на жре
спрямо съветския отбор. За да стигне
четвъртфинала, той трябваше да пов
ри финала си с Испания от втория м
нир за купата „Анри Делоне“; в четвъ
финала пък ще има повторение на пър
краен двубой за купата – срещу Югос
вия. Тогава СССР победи с 2:1 и спечел
трофея. А в последните 10 години Югос
вия все не може да вземе реванш – два
отбора са играли в този период 6 ма
които явно сочат превъзходството на
ветския футбол – 4 победи и 2 равни с
щи при голова разлика 12:3. Нищо не п
меня съотношението на силите и сега
отборът на СССР превъзхожда и с орга
зацията на играта, и с физическата
подготовка, и с умението си да се моби
зира за решителни срещи.

Италия и Белгия не са се срещали по
ми 10 години. В последния мач, игран п
1962 г., „адзурите“ победиха (като г
ми!) с 3:1. Разликата във възможности
е очевидна. Сведенията от срещите
двата отбора показват, че белгийци
могат да дадат достойно сражение на
перниците си само в средата на терена
пред двете врати обаче ме ще отсъ
ват на италианците. А нали това е на
важното. И ако в останалите три че
вертфинала все пак са възможни някак
изненади, една победа на Белгия над изб
ниците на Валкареджи ще бъде сензац
не само на четвъртфиналите, но и на
лия шампионат...

Какво ли обаче не се случва във футб
ла?...

НА СНИМКИТЕ: ФУТБОЛИСТИТЕ НА СССР ВЕЧЕ „ПОВТОРИХ ЕЛИИ ОТ МИНАЛИТЕ ФИНАЛИ – ОТСТРАНИХА ОТ РА НА ИСПАНИЯ... (ГОРЕ)

ГЕРД МЮЛЕР ПРОСТРЕЛВА ВРАТАТА НА БОНЕ (ИЗ СРЕЩАТА ГФР – АНГЛИЯ НА ПОСЛЕДНОТО СВ ТОВНО ПЪРВЕНСТВО).

ТАЯ ЗИМА ЯПОНСКИТЕ СЪСТЕЗАТЕЛИ ПО БОБСЛЕЙ БЯХА НА ПРОДЪЛЖИТЕЛНА ПОДГОТОВКА ПО ЕВРОПЕЙСКИТЕ ПИСТИ. ТРУПАХА ОПИТ И ИЗУЧАВАХА ПРЕДСТОЯЩИТЕ СИ ПРОТИВНИЦИ...

СНИМКА: КИЙСТОУН – БТА

ПРОГРАМАТА

След като в първоначалния вариант на програмата за зимните олимпийски игри в Сапоро бяха направени промени, 11-те състезателни дни ще ни предложат следното:

3 февруари, четвъртък

Тържествено откриване на олимпиадата и 2 квалификационни срещи по хокей на лед.

4 февруари, петък

Ски-бягане на 30 км за мъже, кънки-бягане на 5000 м за мъже, ски-скок за северна комбинация, 3 квалификационни срещи по хокей на лед, спускане с шейни за мъже и жени единично – първи и втори манш, бобслей двойки – първи и втори манш.

5 февруари, събота

Спускане за жени, кънки-бягане на 500 м за мъже, ски-бягане на 15 км за северна комбинация, срещи по хокей на лед група „А" – Макоманаш група „Б" – Тсукисамо, бобслей двойки – трети и четвърти манш, спускане с шейни за мъже и жени единично – трети манш, фигурно пързаляне за жени – задължителна програма.

6 февруари, неделя

Ски-скокове от 70-метровата шанца, ски-бягане на 10 км за жени, кънки-бягане на 1500 м за мъже, срещи по хокей на лед, фигурно пързаляне на двойки – задължителна програма.

7 февруари, понеделник

Спускане за мъже, ски-бягане на 15 км за мъже, кънки-бягане на 10 000 м за мъже, срещи по хокей на лед, фигурно пързаляне за жени – свободна програма, спускане с шейни за мъже и жени единично – четвърти манш.

8 февруари, вторник

Гигантски слалом за жени, фигурно пързаляне на двойки – свободна програма, биатлон – индивидуално.

9 февруари, сряда

Гигантски слалом за мъже – първи манш, кънки-бягане на 1500 м за жени, ски-бягане на 5 км за жени, срещи по хокей на лед, фигурно пързаляне за мъже – задължителна програма.

10 февруари, четвъртък

Гигантски слалом за мъже – втори манш, кънки-бягане на 500 м за жени, ски-бягане на 50 км за мъже, срещи по хокей на лед, спускане с шейни двойки – първи и втори манш.

11 февруари, петък

Слалом за жени, ски-скокове от 90-метровата шанца, кънки-бягане на 1000 м за жени, биатлон – щафета, срещи по хокей на лед, фигурно пързаляне за мъже – свободна програма, бобслей четворки – първи и втори манш.

12 февруари, събота

Ски-щафета на 3х5 км за жени, кънки-бягане на 3000 м за жени, срещи по хокей на лед, бобслей четворки – трети и четвърти манш, слалом за мъже – квалификация.

13 февруари, неделя

Слалом за мъже – финал, ски-щафета на 4х10 км за мъже, срещи по хокей на лед, тържествено закриване на олимпиадата.

АЛПИЙСКАТА ТРОЙКА Е НЕПОКЛАТИМА

В състезанията за световната купа – най-добрия барометър за съотношението на силите в алпийския ски спорт – неоспоримо господство продължават да имат трите алпийски държави Австрия, Франция и Швейцария. В първите осем старта Франция класира 22 състезатели в челните десетки, Австрия – 18, а Швейцария – 15 (общо 55 места от възможните 80).

След преживяната сериозна криза австрийският отбор отново е във възход. Тук отново доминират „старците": 33-годишният К. Шранц и 32-годишният Х. Меснер, а при жените лидерка е носителката на световната купа за 1971 г. Ане-Мари Пръол. Техническият директор на отбора Франц Хопихлер разчита още на скиорите К. Кордин, Й. Лойдъл, В. Блайнер, Х. Рофнер, Р. Тричер и на скиорките В. Дрексел, М. Казерер, В. Раутер, Г. Габъл.

Разгромен на олимпиадата в Гренобъл, където не успя да вземе нито една победа, швейцарският отбор се реабилитира донякъде на световното първенство във Вал Гардена – В. Руси и А. Зрид спечелиха спускането за мъже и жени. Руси потвърждава класата си и през този сезон, а сънародниците му В. Треш, Мишел и Жан-Даниел Детвилер, А. Рюсти и Р. Бертод също имат добри постижения. По-слабо е представянето на жените: Зрид, която вече не се състезава, няма достойна заместничка. Единствена Мари-Терез Надиг би могла в близко бъдеще да заплаши французойките и австрийките.

В началните състезания за световната купа французите не можаха за постигнат значителни успехи. Вече бивш във Вал Гардена, спускачите А. Дюбилар и Б. Орсел не изглеждат в добра форма пред зимната олимпиада. В слалома Франция е по-добре – най-вече благодарение на Жан-Ноел Оже, световен шампион на специален слалом, който сега заедно с австрийца Меснер е основен претендент за световната купа. Френските състезателки започнаха сезона доста скромно, но след двете победи на Ж. Рубие и Ф. Маки са изведнъж напред във временното класиране за световната купа. Заедно с И. Мир, М. Жако, Ф. Стьорер, В. Лафоре и А. Фамозженският отбор на Франция е безспорно най-хомогенен от всички, но не и непобедим.

Наред с добре познатите „звезди" се появяват и нови имена, които упорито си проправят път към върховете. Много от тях са от трите алпийски страни: австрийката Б. Точниг, швейцарците С. Коломбен и вече споменатата Надиг, французойките Ж. Перия, Д. Дьобернар и О. Шалвен. Напират състезатели и от „останалия свят": американците Т. Палмър, С. Корък, С. Паулсън, норвежците Е. Хакер, К. Кристиансен, испанците Ф. Фернандес-Охоа и Кончита Пунг. В предолимпийските прогнози не бива да се забравят и редица състезатели от други страни, които вече са потвърдили класата си: носителят на световната купа за 1971 г. Густаво Тьоени (Италия) и братовчед му Роландо Тьоени, западногерманците Ф. Фоглер, Х. Нойройтер, Р. Митермайер, канадците Б. Клифърд и Д. Крауфорд, американците Барбара и Мерилин Кохрън, полякът Анджей Бахледа...

ФРАНСОАЗ МАКИ – НОВАТА „ЗВЕЗДА" НА ФРАНЦИЯ.

НЕЖЕН ПРАХ ОТ ХОКАЙДО

Съветските състезатели по спускане с шейни ще направят в Сапоро своя дебют в големи международни състезания. Този вид спорт е сравнително нов в СССР, организирана състезателност се води едва от три години, но вече се радва на голяма популярност. На много места са построени специални писти, а една от най-добрите е край новия гигантски язовир близо до Ангара при Братск. Нейната дължина е 1230 метра с общо 17 завоя.

●

Никога досега не сме имали по-силен отбор по бързо пързаляне с кънки. Сме могли да спечелим в Сапоро 5-6 медала, от които 2 златни – на 500 м за мъже и жени чрез Нейл Блачфорд и Хенинг" – заяви Ед Рудолф, треньор на кънкобегачите от САЩ. Младата, едва 16-годишна Хенинг е световна рекордьорка на 500 м с 42,75 сек., а по време на квалификационните състезания Блачфорд постигна национален рекорд с 3910 сек. Според треньора Рудолф, той е в много добро физическо състояние и в Сапоро би могъл да атакува световния рекорд на западногерманеца Келер (38,42 сек.). В групата на американските кънкобегачи ще бъдат включени общо 16 състезатели (10 мъже и 6 жени). Заминаването за Япония ще стане на 24 януари.

●

Най-големите надежди на ГДР за Сапоро са свързани със скиорите бегачи, които се представят много добре в международните състезания тая зима. В отлична форма са Г. Гример и Д. Клаузе, шансове за почетно класиране имат също Гросе, Лесер и Хеслер, както и специалистът на 50 км Еберхард Клесен. Окончателното определяне на отбора ще стане днес, а групата ще отпътува за Сапоро на 21 т. м. Сред скачачите се откроява Манфред Волф, много добра подготовка има и Карл-Хайнц Лук, който ще представлява страната си в северната комбинация.

●

Олимпийските шампиони по фигурно пързаляне на двойки от 1964 и 1968 г. Людмила Белоусова и Олег Протопопов не изоставят амбициите си да се състезават и на игрите в Сапоро. По време на решителното квалификационно състезание в Рига обаче двамата ветерани на съветското фигурно пързаляне се класираха едва на пето място – след световните шампиони И. Роднина и А. Уланов, Л. Смирнова и А. Сурайкин, И. Черняева и В. Благов, Г. Карелина и Г. Проскурин.

③

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

...мъглата, забулила Мейдънхедския хиподрум край Лондон, ...ърно от препятствията по време на състезание пада майор ...ейвидсън – жокеят, който уверено води и трябва да финиш...ръв. Неговият близък приятел Алан Йорк, който живее в ...а на Дейвидсън и също участвува в надпреварването, ...азва, че в падането има нещо странно. След състезанието ...ща при препятствието и намира парче тел, с което де...т служител при препятствието е препънал коня на ...дсън. Йорк отива в болницата, където тежко контузе... Дейвидсън умира, а после съобщава по телефона за намере...ел на сър Стампе – председател на националния коми...онен спорт. Той го съветва да се обърне към полиция...Йорк разказва всичко на полицейския инспектор Лодж. ...между двамата продължава, а повествованието се во...ява Йорк.

– Трябва да видим. – Лодж се замисли. – Та това е много удо...ящо да убиеш някого.

– Дали човек не е имал намерение да го убие – решително ка...

– Защо?

– Защото възможността жокеят да се нарани смъртно е ...ключена. Бих казал, че всичко е било замислено, за да не из...рдят. Искали са само да го съборят от седлото. Вместо да ...ине напред, както става обикновено, Бил Дейвидсън вероят...о е закачил някъде и падна отвесно надолу. Конят се стовари ...або върху него. Проста случайност е дори това, че дъгата ...ото го е ударила точно в корема. Такова нещо не може да ...мисли предварително.

– А кой би имал полза да напакости на майор Дейвидсън? – ...та Лодж.

– Не знам. Всички го обичаха – казах аз.

Лодж стана и се протегна.

– Елате да видим вашия тел – каза той и подаде глава през вратата. – Райт, намерете Хокинс и му кажете, че ми трябва колата.

Стигнахме на хиподрума и продължихме направо към най-отдалеченото препятствие. Колата подскачаше по неравната почва. Спряхме до препятствието откъм вътрешната страна на пистата. Слязох и тръгнах към отсрещния край на брезовата ограда.

– Телът е там – казах аз.

Но се излъгах. Всичко друго беше на мястото си, а от тела нямаше дори следа.

– Сигурен ли сте, че не бъркате препятствието? – попита Лодж.

– Сигурен съм.

– Да не сте сгрешили в мъглата?

– Не съм. Това е същата ограда.

Лодж каза:

– Добре. Да я разгледаме отблизо.

Ала всичко, което видяхме, беше едва забележимият белег върху варосания вътрешен стълб и малко по-дълбокият жлеб върху външния стълб, където телът се бе впил в дървото.

– Наистина твърде неубедително – каза Лодж.

Върнахме се мълчаливи в Мейдънхед. Бях разстроен, чувствувах, че съм постъпил глупаво. Сега разбрах, че е трябвало веднага да доведа някого при тела – ако не друг, поне пазача на хиподрума. По-добре е, отколкото изобщо да няма свидетели. Опитах да се утеша с мисълта, че служителят е можел да се върне с клещи при оградата, докато отивах към трибуните, и пак съм щял да закъснея със своите свидетели.

От мейдънхедския полицейски участък се обадих на сър Кресуел Стампе. Новината, че телът е изчезнал, никак не му хареса.

– Трябвало е веднага да намерите някакъв свидетел. Да фотографирате тела. Да го запазите. Не можем да предприемем нищо, без да имаме доказателства. Постъпили сте много безотговорно, мистър Йорк. – И като добави още няколко любезности, окачи слушалката.

Потиснат се върнах в къщи. Внимателно надникнах в стаята на Сцила. Тя се бе събудила и лежеше в тъмното.

– Влез, Алан.

Влязох и запалих нощната лампа. Първият шок бе преминал, Сцила изглеждаше спокойна и примирена.

– Гладна ли си? – попитах аз. Тя не бе яла нищо от вчера на обед.

– Знаеш ли, Алан, гладна съм – каза тя, сякаш се чудеше сама на себе си.

Слязох долу, помогнах на Джоан да приготви вечеря и сам я занесох на Сцила. Хранехме се и тя, облегната на възглавницата, сама в голямото легло, заразказва как са се срещнали с Бил, как са прекарвали времето си, колко весело е било. Очите ѝ сияеха от щастливите спомени. Говори дълго, непрекъснато за него. Спрях я чак когато устните ѝ започнаха да потрепват.

Много ми се искаше да я попитам дали през последните седмици Бил е имал някакви неприятности, дали някой го е заплашвал, но помислих, че сега съвсем не е време за разпити. Накарах я да вземе още една таблетка приспивателно – бяха ми я дали в болницата за нея, – загасих лампата и ѝ пожелах лека нощ.

Събличах се в стаята си и чувствувах, че заспивам прав – не бях мигнал вече цели 40 часа. Хвърлих се в леглото и се отдадох на неземна наслада. Но след половин час Джоан ме събуди. Беше по халат.

– За бога, станете! Цял час тропам на вратата!

– Какво има?

– Търсят ви по телефона.

– Ох, не – изстенах аз. Струваше ми се, че са ме събудили посред нощ. Погледнах часовника – беше единадесет.

Тръгнах надолу, като се препъвах.

– Ало?

– Мистър Алан Йорк?

– Да.

– Не затваряйте телефона. – В слушалката нещо изпука.

– Мистър Йорк? Трябва да ви съобщя нещо от името на инспектор Лодж. Той ви моли утре в четири часа да отидете при него.

– Ще отида – казах аз, затворих телефона и се запътих към стаята си. Страшно ми се спеше...

Лодж ме чакаше. Край малкото бюро в ъгъла седеше униформен полицай с тетрадка в ръце, готов да стенографира.

– Вече имам някои показания. – Лодж посочи папката пред себе си, – за които искам да ви разкажа. А после ще ви задам няколко въпроса. – Той отвори папката и извади от нея два листа.

– Това са показанията на мистър Дж. Л. Дейс, управител на хиподрума в Мейдънхед. Съобщава, че деветима от дежурните служители при препятствията са на щатна работа, а трима са били наети специално моя ден.

Лодж взе друг лист.

– А ето показанията на Джордж Уоткинс, щатен служител на хиподрума. Казва, че са теглили жребие кой при кое препятствие да дежури. Но един от новите служители пожелал да отиде при най-далечното препятствие и всички на драго сърце се съгласили.

– Как изглежда моя служител? – попитах аз.

– Нали сте го видели – каза Лодж.

– Не, фактически не съм. Видях само, че е мъж. Не гледах него. При всяко препятствие стои човек. Не бих могъл да направя разлика между тях.

– Уоткинс казва, че би познал моя човек, но не се наема да опише външността му. Обикновен човек на средна възраст, среден на ръст. С каскет, стар сив костюм и шлифер без колан. Казал, че името му е Томас Кук, сега бил без работа, но през другата седмица постъпвал на служба, а дотогава гледал да помине.

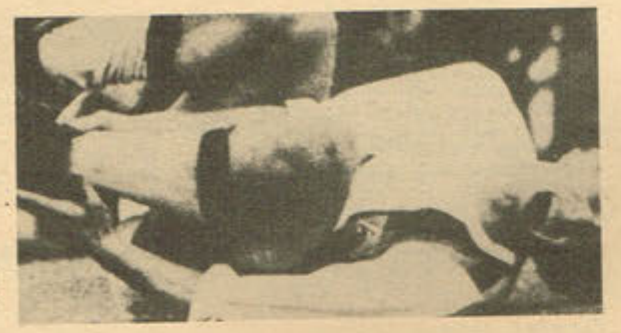
Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Без думи

САТИРИЧЕН ОБЕКТИВ

Страстните привърженици на женския футбол неимоверно много усилиха кампанията за признаване и популяризиране на този спорт. Сред тях през настоящата 1972 година най-добрите представителки на нежния пол в тази игра щели плътно да се доближат или дори да се изравнят по майсторство с някои елементи от мъжкия футбол.

Когато преглеждахме някои снимки от миналата година, направи ни впечатление, че наистина в един елемент жените могат много лесно да настигнат своите учители...

ХОБИ ЗА ЛЮБИТЕЛИ НА СПОРТА

В миналия брой на „Старт" поместихме няколко български спортни значки. През седмицата в редакцията се получиха писма на читатели, които се интересуват от колекционерство. В тук предлагания материал даваме отговори на техните въпроси.

За популярността, с която се ползува колекционирането на значки, говори фактът, че само в Чехословакия клубът на „значкистите" наброява 80 хиляди души. Годишно в Прага се организират две републикански изложби на значки, а вестник „Гол" отпечатва всяка седмица репродукции на значки. На тазгодишната есенна изложба участвуваха около 600 души. Някои от тях показаха изключителни колекции. Така например Петер Телк притежаваше 5 хиляди, а Йозеф Йенчек 6 хиляди футболни значки. Още по-внушителна е колекцията на полякa Кукулски от Краков, който притежава 12 хиляди футболни значки!

Една от най-големите изложби на значки се организира в Ленинград. Но и във всички останали европейски страни привържениците на това хоби вече създават свои центрове и изложби.

Събирането на значки в България стана масово явление по време на IX световен фестивал на младежта и студентите. Следователно това е едно много по-младо хоби, отколкото филателията и нумизматиката. И все пак успехите на колекционерите са значителни. Ето някои от тях: Тодор Николов има 3000, от които 600 туристически значки, Константин Хаджиев – 5000 съветски значки, Тодор Мечков 450 спортни и 650 алпийски и т.н. Между тях има и особени случаи – Милен Петков притежава значките на всички български клубове от основаването на българския футбол досега – около 200 броя. Веднага трябва да се спомене, че повечето от българските клубове нямат свои значки. Причините сигурно не са от финансов характер. А какво беше нашето удоволствие, когато на изложбата в Прага разбрахме, че значките на българските футболни клубове се ценят редом с най-търсените английски футболни значки!

Огромните възможности за популяризиране на спорта чрез спортните значки, както и възпитателното значение на тези символи на вярност към дадено дружество трябва в бъдеще да се използуват по-рационално у нас. Редом с издаването на повече значки необходимо е да се създадат и клубове на колекционерите. Хубаво е и шефство над тях да поемат физкултурните дружества, както това прави „Интер" и някои други клубове.

Бончо ЛЮБЕНОВ
Николай ФЛОРОВ

КУРИОЗ, КОЙТО НИ КАРА ДА СЕ ЗАМИСЛИМ

Интересът към българските футболни значки е твърде голям. За това неразказаха нашите журналисти и спортни деятели, които се върнаха от световното първенство по футбол в Лондон, после и от Мексико... За една българска значка колекционерите от чужбина с охота дават по две или три други значки. И въпреки това под „България" в колекциите на мнозина си остава празно място. Ето защо предприемчиви събирачи са направили опит да изменят нещата. На снимката виждате една подправка, направена вероятно в Швеция. Със своите грешки и със своята история тази значка е истински куриоз. И накрая – може би ще трябва да си зададем въпроса – не трябва ли да се направи нещо, за да може българската значка с успех да популяризира нашия футбол?

ХОРИЗОНТАЛНО: 1. Ски-състезания. 5. Японски джудист, световен шампион. 9. Река в РСФСР. 11. Синтетичен материал за покриване на писти. 12. Италиански футболен отбор. 13. Пост във футбола. 15. Египетски бог. 18 Австралийски лекоатлет, олимпийски шампион от Рим. 21. Река в Италия. 22. Футболен термин (мн.ч.). 23. Името на известна в миналото съветска гимнастичка. 24. Десен приток на Дунав. 25. Името на наш борец, бивш европейски шампион. 27. Авторът на „Големанов" (инициали). 31. Дълговременна огнева точка. 34. Страна, домакин на финалите на III европейско първенство по футбол. 35. Бивш капитан на „Бенфика". 36. Името на популярен австралийски лекоатлет. 38. Пост във футбола (мн. ч.). 39. Председателят на БОК.

ОТВЕСНО: 1. Порода ловни кучета. 2. Името на скиор от френския национален отбор. 3. Името на италиански футболист от аржентински произход. 4. Любовница на Зевс. 5. Инициалите на наш щангист. 6. Известен италиански лекоатлет на 110 м пр. 7. Европейски железничарски спортен съюз. 8. Космическа програма. 10. Американски боксьор, бивш световен шампион. 13. Шахматен термин. 14. Името на френска лекоатлетка. 16. Съветска агенция по печата. 17. Японски гимнастик от близкото минало. 18. Горско дърво. 19. Съветски шахматист. 20. Английски маратонец. 21. Подаване на топката. 24. Известен в миналото наш футболист. 26. Името на наш боксьор от близкото минало. 28. Наш писател. 29 Известен бразилски футболист. 30. Италиански футболист. 32. Част от името на чилийски отбор. 33. Югославски футболист. 36. Река в Англия. 37. Инициалите на наш борец, първия българин олимпийски шампион.

Отговори на кръстосл. от бр 32.

ВОДОРАВНО: 6. Игоро Камо 9.Радон 11.Каров 13.Тел 14.Ном 16.Тал 17.Мак *18.*Диван 20.„Лил" 21. Ракаров 23.Ра 24.Ало 25.Аса 26.По 27.Балатон 29.Пор 31.Колов 32.Пас 33.Вия (Артмане) 35.Ван 36.Йод 37.Лактн 39.Ореид 40.Шампионат

ОТВЕСНО: 1.Зидек 2.Рон (Кларк) 3.Молова 4.Сак 5.„Корал" 7.Гол 8.Мат 10.Атанасова 12.Олимпиади 14.Николов 15.Маратон 18.Далак 19.Носов 21.Раб 22.Вон 28.Алабин 30.Рикша 32.Поети 34.Ята 36.Ира 38.Има (Сумак) 39.Оно

7 ДНИ СПОРТ

БАСКЕТБОЛ. *За купата на е*
пейските шампионки първа среща четвъртфиналната група ме „Марица" и „Даугава" (Рига) на Пловдив; последен кръг от есенния лусезон на републиканското пър ство в *„А" група – жени* на 23: „Г. Димитров" – „Спортист", „Септ. знаме" – „Славия", „Лок тив" – „Академик" (Сф), „ЖСК-Спартак", „Академик" „Марица", „Черноморец" – cku-Спартак".

СКИ. Традиционните междуна ни състезания за купата „Родопа 20 до 24 в Пампорово.

БОКС. Републиканско отборно венство, първи кръг, 18–22. *В Ям* „Лъсков", „Спартак" (Пл), „Ло тив" (Пг), „Тракия", „Черно мор *Бургас* – „Черноморец", фон-Орловец" „Славия", cku-Спартак", „Сливен"; *в Ру* „Локомотив" (Рс), „Академик" ЦСКА „Септ. знаме", „ЖСК- mak" (Вн), „Перник".

ХАНДБАЛ Международен тур столичната зала „Чавдар" за от 19 до 21.

ЛЕКА АТЛЕТИКА. Република крос за купата „Марек" на 23 в С ке Димитров (всички възрастови пи); републикански крос за награ на Разград на 23 в Разград (всичк растови групи).

Лодж взе следващия лист.

– Това са показанията на Джон Ръсел, служител в пункта за бърза помощ. Казва, че поради мъглата виждал само три препятствия – онова, при което стоял, следващото в началото на правата и онова, при което паднал майор Дейвидсън. Изтичал и намерил майора да лежи на земята.

– Видял ли е тела ? – припряно попитах аз.

– Не. Питах го дали е забелязал нещо необикновено, без да споменавам за тела. Каза, че не е.

– А какво е правел служителят, когато Ръсел дотичал при препятствието?

– Стоял край майор Дейвидсън и го гледал изплашен. Това учудило Ръсел, защото отначало му се сторило, че майорът не е тежко ранен. После размахал белия флаг, за да повика линейката.

– А след това какво е направил служителят?

– Нищо. Откарали майор Дейвидсън, а той останал при препятствието, докато не отложили последното надпреварване.

– Не дошъл за парите си заедно с другите служители? – попитах аз като удавник, който се хваща за сламка.

Лодж ме изгледа с любопитство.

– Не – каза той, – не е бил с останалите.

После извади друг лист.

– А ето и показанията на Питър Смит, старши коняр в конюшните на Грегори: там са тренирали Адмирал. Той казва, че веднъж Адмирал се изплашил и се опитал да прескочи бодливия жив плет, но не можал и паднал право върху него. Оттогава имал белези по гърдите, плещите и предните крака. Дори мелът да е оставил някакви следи по него, едва ли ще могат да се различат сред предишните белези.

– На висота сте – казах аз. – Не сте си губили напразно времето.

– Да. Провървя ни поне в това, че веднага намерихме всички, които ни трябваха.

Оставаше само един лист. Лодж го взе и бавно каза:

– Това е актът за аутопсията на майор Дейвидсън. Смъртта е настъпила в резултат на многобройните вътрешни повреди – най-вече на черния дроб и далака.

Той се отпусна върху облегалото на стола и погледна ръцете си.

– А сега, мистър Йорк, принуден съм да ви задам няколко въпроса, които. , – тъмните му очи неочаквано срещнаха моите – . . които могат да ви се сторят неприятни. – Той приятелски ми се усмихна с едва доловима усмивка.

– Започвайте! – казах аз.

– Влюбен ли сте в мисис Дейвидсън?

Поразен се изправих.

– Не – казах аз.

– Но живеете в къщата ѝ?

– Не в нейната къща, а в къщата на тяхното семейство.

– Защо?

– Нямам свой дом в Англия. Когато се запознах с Бил Дейвидсън, веднъж той ме покани да прекарам края на седмицата у тях. Те много ми харесаха, а мисля, че и аз им харесах. Започнаха често да ме канят, докато най-после Били Сцила предложиха къщата им да стане моя главна квартира. Всяка седмица прекарвам една-две вечери в Лондон.

– Отдавна ли живеете у Дейвидсън?

– Около седем месеца.

– Приятелски ли бяха отношенията ви с него?

– Да, напълно.

– А с мисис Дейвидсън?

– Да.

– Но не я ли обичате?

– Силно съм привързан към нея. Като към по-голяма сестра. – С големи усилия сдържах гнева си. – Тя е десет години по-възрастна от мене.

Лицето на Лодж недвусмислено говореше, че тук възрастта не играе никаква роля. Сигурен бях, че полицаят в ъгъла записва всяка моя дума.

Овладях се и спокойно казах:

– Тя беше безумно влюбена в своя мъж, а той в нея.

Лодж погледна учуден и отново подзе:

– Доколкото разбирам, майор Дейвидсън е бил най-добрият жокей-аматьор в страната?

– Да.

– А във миналата година сте останали на второ място – в първия си състезателен сезон в Англия?

Внимателно го изгледах.

– Имате явни успехи, след като само допреди 24 часа не знаехте нищичко за надпреварванията с препятствия.

– Били сте на второ място в списъка на жокеите-аматьори – след майор Дейвидсън? А сега, когато майор Дейвидсън го няма, сигурно ще излезете начело?

– Да, надявам се – казах аз. Обвинението беше съвсем неприкрито, но нямах намерение без непосредствен повод да надавам викове, че съм невинен. Чаках. Ако това е намек, че съм смятал да осакатя или убия Бил, за да грабна жена му, първенството сред жокеите или и двете заедно, нека Лодж пръв отвори уста.

Но той не го направи. Мина цяла минута. Аз мълчах.

Лодж се усмихна.

– Е, добре тогава, мистър Йорк. Сведенията, които ни дадохте вчера, и днешните ви отговори ще бъдат написани заедно. Ще ви бъда признателен, ако ги прочетете и подпишете.

Полицаят с тетрадката стана и отиде в другата стая. Лодж каза:

– Разпитът при следователя е в четвъртък. Ще трябва да присъствувате като свидетел, а мисис Дейвидсън – за разпознаване на трупа. Ние ще ѝ съобщим.

Внимателно прочетох и подписах показанията си. Всичко беше записано съвсем точно. Представих си как тия листове ще бъдат приложени към другите показания в папката на Лодж. Колко дебела ще стане тая папка, докато Лодж от убиеца на Бил Дейвидсън!

Ако изобщо го открие.

Той стана и ми подаде ръка, аз я стиснах. Тоя инспе ми харесваше. Бих искал да знам кое го караше да се съмня може да съм организирал убийството, за което сам бях щил.

3

След два дена се състезавах в Пламптън.

Полицията водеше следствието твърде прикрито, сър суел също не приказваше много и затова на хиподрума ник правеше догадки за смъртта на Бил Дейвидсън. Нямаше н ви слухове или сплетни.

Моя нова придобивка беше дорестият петгодишен ко име Безнадежден. След някоя и друга година от него може излезе отличен стиплер, а засега го пуснах само в надпрепя ниата с препятствия за новаци, за да натрупа опит, от к то имаше голяма нужда.

Скромните му скокови възможности накараха Сцила ната вечер да ми каже:

– Алан, за какво ти е притрябвало да се състезаваш кон в Пламптън? Сам знаеш, че проклетият ти Безнадежд нищо не го бива! Нали никой не те кара на сила, защо прави ка?

– Просто така ми харесва.

– Едва ли на света има друг кон с по-подходящо и печално каза тя.

– Ще се научи – казах аз, – но трябва да му дам такав можност.

– Нека с него се състезава някой друг!

– Защо ми е кон, щом с него ще се състезава някой дру аз дойдох в Англия, за да участвувам в надпрепускване препятствия!

– Ще се претрепеш като Бил! – И тя се разплака, безп на и безсилна.

– Няма. Ако Бил беше загинал при автомобилна ката фа, щеше да ми забраняваш да карам кола, така ли? Ездам по-рискована от карането на автомобил. – Аз помълчах но тя продължаваше да плаче. – По шосетата загиват пъти повече хора, отколкото на хиподрума – казах аз.

След тия глупашки думи тя се поуспокои, но явител посочи разликата в броя на хората, които карат автомоб участвуват в конни състезания.

– Загиналите на хиподрума се броят на пръсти – о подзех аз.

– Но Бил загина!

– Единствен измежду стотици жокеи през тая годин

– След коледните празници това е вече втори случай.

– Да. – Внимателно я погледнах. В очите ѝ още има зи.

•В ПЛЕН НА ЗЛАТНАТА БОГИНЯ•

АНТОН АНТОНОВ – ТОНИЧ

ОТКЪС ОТ ПЪТЕПИС

Антон Антонов – Тонич,заслужил деятел на физкултурата, е роден на 21 юни 1924 г. в София. По време на следването си в Юридическия факултет през 1945 г. работи като репортер във в. „Народен спорт", а още след появяването на в. „Стършел" в началото на 1946 г. започва редовно да списва спортната рубрика „Стъпи му на шията".

От 1952 г., когато излезе първата му творба „Три на нула", до днес е написал повече от 20 книги,по-известни от които са романите „Красна поляна" и „Трите златни палми", повестите „Последният рунд", „Бележникът Сампа", новелата „Цар футбол", книгата му за олимпиадата в Рим и сборниците с хумористични разкази и фейлетони: „Бутилка Бяло конче", „Стъпи му на шията" и „Усмивки на стадиона ". През 1960 г. по случай олимпийските игри в Рим романът му „Красна поляна" получи първа награда на Олимпийския комитет, а по-късно и първа награда в конкурса на БСФС за белетристика. Повестта „Автобаза Желязна" бе отличена с наградата на профсъюзите за 1969 г. Някои от книгите му са преведени на руски, чешки, словашки, немски, украински и сърбохърватски език.

А. Антонов – Тонич е сценарист на игралните филми „Последният рунд" и „Откраднатият влак", награден на кинофестивала във Варна през 1970 г., а тези дни започват снимките по новия му сценарий на съвременна тема. Член е на Съюза на българските писатели от 1959 г.

Мисля, не би било безинтересно да доведа до знанието на читателя един интересен факт. Поне на една трета част от полираните или украсени с инкрустации и гравюри огромни и тежки порти на резиденциите човек можеше да прочете. . . немски имена.

– От баща си зная, сеньор– обясняваше ми Раул, – че мези господа са се заселили тук след последната война. . . Цяла Америка е пълна с богати немци. Особено много са в Южна Америка.

Повече от ясно! Заграбените богатства на Европа са пренесени тук, вложени са в различни видове индустрия и са удесеторени. . . А някои от тия господа са успели да направят и политическа кариера – един от тях се добрал дори до президентски пост!

Ако „Сан Анхел" е най-разкошната и най-богата част от столицата на Мексико, то Испанският квартал е без съмнение най-романтичният. Съхранена е чудната атмосфера на ония векове, когато са звънтели шпагите, когато са тракали кастанети и вечерният мрак е бил огласян от серенади и китарен звън. По тесните калдъръмени улички мъждукат същите железни фенери, в забравените сякаш от вековете старинни заведения отново потропват токчетата на пламенните танцьори и тракат кастанетите на сеньорините.

Колонизаторите са оставили тук не само своя език, но и много от нравите и обичаите си. И до днес например в Мексико се урежда „коррида" – бой с бикове. Съвременните гладиатори са не по-малко популярни от президентите, техните имена знаят дори и децата – нещо, с което не биха могли да се похвалят президентите. Недалеч от „Плаза Мехико" има улица, която носи името на загинали тореадор Алберто Балдераса. Недалеч от арената „Ел Торо" има и други две улици, кръстени на знаменитите бикоборци Карнесерито и Маномете.

●

Един от симптомите на приближаващото изключително футболно събитие беше и нарастващият с всеки ден глад за автографи. Много често и ние ставахме жертва на ловците на футболни автографи. Тук, макар че това беше четвъртото световно футболно първенство, което посещавах, за пръв път ми се случи да дам автограф върху. . . белите колосани ръкавели на колекционера.

Световното първенство стана причина за някои чудни метаморфози в живота на мексиканската столица. Най-напред главоломно започна да се обезценява огромният (почти колкото джобен часовник) пезос.

Отведнъж станаха по-хитри и дребните търговци пред стадиона, които в навалицата все по-често започнаха да пробутват на чуждестранните гости кога пробито сомбреро, кога спукана възглавничка за сядане. . .

Като че ли единствено честни останаха червенокожите, които всяка събота слизаха в селата и идваха на индианския пазар. Ходехме там да се възхищаваме не само от изделията на чевръстите им ръце: гърбени украшения, ярки, самобитни картини, нарисувани върху кожа или кора от дърво, красиви наметала и грубовати черги, шахмати от разноцветни камъни, блюда с изображения на ацтекския календар, на бога на дъжда Тлалок или на Куатемока, кожени чанти или мокасини, миниатюрни древноиндиански идоли от метал, дърво и камък. Ходехме да се възхищаваме и от тях самите, от самочувствието им на горди потомци на славни воини, които не познават унижението и срама. Те седят на столче от кожа и тръстикови крака или пък направо на земята край своите изделия, загледани някъде встрани, без да привличат вниманието на купувача с най-малък намек или жест. Седят гордо и мълчат. Ако ги запитате за цената, ще ви отговорят – най-често с пръстите на ръцете си, без да спрат поглед върху лицето ви.

Един чужденец, навярно запознат с измамните прийоми на търговците от ориенталските пазари, се опита да намали цената на една картина, която и без това беше удивително ниска. Без да продума, без дори да го удостои с поглед, индианецът хвърли към него картината, отказвайки се от парите му. Безспорно той ценеше труда си, но повече от всичко ценеше своето достойнство.

След завръщането ни от Леон се поразболях и помолих да донесат обеда ми горе в стаята. Малкото ресторантче на хотела имаше 5–6 души персонал и всички бяха прелюбезни с нас, стремяха се да ни направят редовни клиенти. Поръчката ми бе изпълнена бързо, а когато се нахраних и една от сервитьорките дойде да вземе приборите, аз помолих да платя сметката.

– Извинете, дон Антонио! – отвърна жената. – После ще уредим всичко. . . Няма я госпожицата, която знае да пише. . .

Отведнъж ми стана ясно защо предишния ден, когато помолих по телефона метър д'отела да ми намери в указателя номера на една позната мексиканка, той нареди на едно от момченцата да донесе в стаята ми телефонната книга на Мексико сити – огромна като библията. . . Дали пък и той не знаеше да чете?

●

Обратният път. . . Раул – креолът, новият и вече твърде „запален" привърженик на българския футболен отбор, приятелят на нас и на България, ни изпраща на летището. Изразът на лицето му е тъжен, той ни подава сомбрерото, което ние ще забравим в самолета още при първото му кацане в Ню Йорк. . .

– Не забравяйте да си купите въздух, сеньор Антонио! – вика той на раздяла. – Това е най-хубавият въздух в света!

На летището наистина се продава високопланински въздух в консервни кутии – за спомен от Мексико. . . („Та нима има някъде по-хубав въздух от този в родината?")

В нашия „Джъмбо" – „слона" на „Ер Франс" (с близо 500 пасажери на борда) си мислим за 1974, за Мюнхен. . . Няма я „Златната богиня"! Тя слезе от сцената на 42 години – най-хубавата възраст за една дама. Но направи толкова много за сближението на народите от целия свят. Много често спортистите изпреварват дипломатите. Това не бива да ни учудва – те са призвани да поставят рекорди. . .

От вестника, който стюардесата вежливо ни предлага, научаваме, че по време на финалния мач в цяло Мексико не са регистрирани никакви престъпления. Дори ако това е единствената заслуга на спорта – и тя никак не е малка.

. . . Сега, когато завършвам моя пътепис, пред мен лежат три снимки. Те са почти еднакви – и някои от лицата са същите: нашите национали, размахвайки ръце и широко усмихнати, се качват на самолета за Чили, Англия и Мексико.

Как бих искал поне веднъж да видя снимка, на която те, така усмихнати, *слизат* от самолета!

Дано това стане още през 1974 – подир следващото световно първенство!

Илюстрация: Милена ЙОИЧ.

БЕЗ ФУТБОЛНИ ОБУВКИ

1

1 СЛЕД МНОГО СРЕЩИ, ЛАГЕРИ И ПЪТУВАНИЯ ЗА ДИМИТЪР ПЕНЕВ И БОРИС ГАГАНЕЛОВ НЯМА НИЩО ПО-ПРИЯТНО ОТ СЕМЕЙНИЯ УЮТ – СЪС СВОИТЕ СЪПРУГИ И СВОИТЕ ДЕЦА...

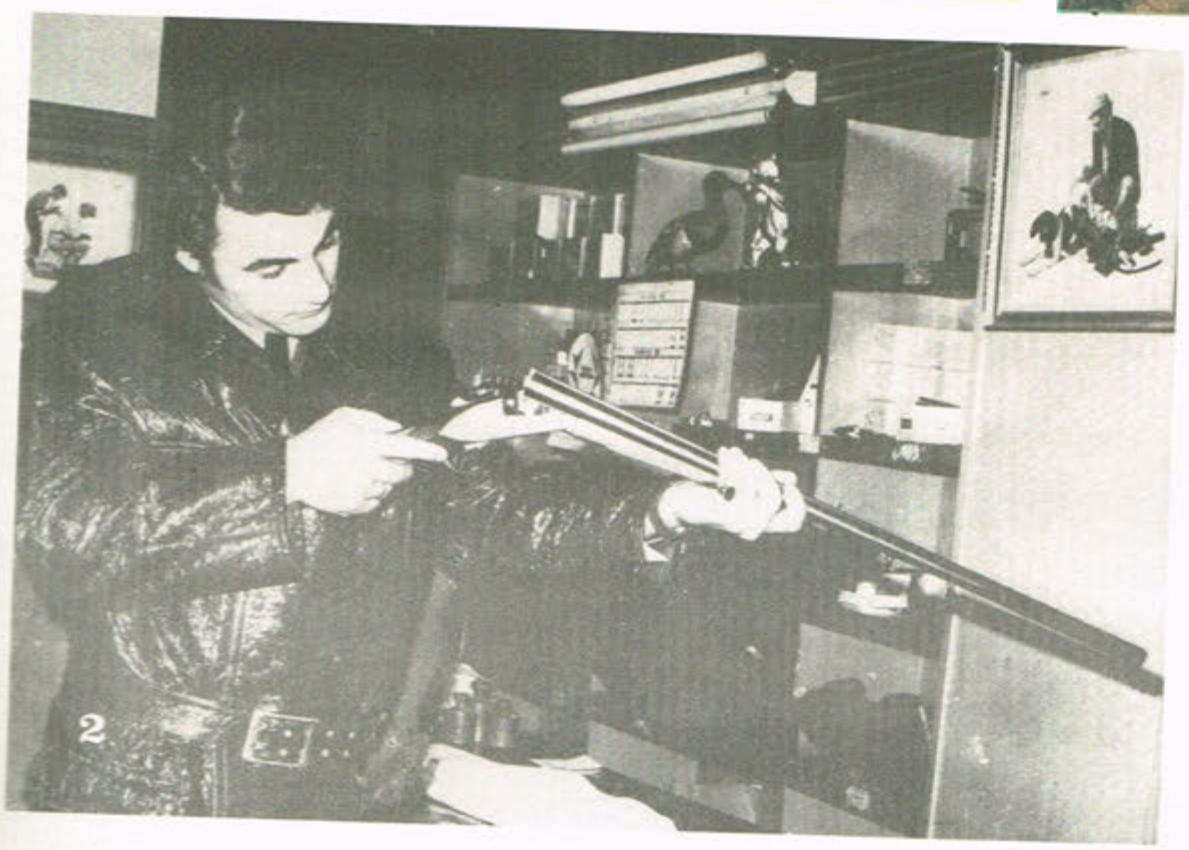
2 „ВСИЧКИ СТРЕЛЯТ СРЕЩУ МЕН, В ПОЧИВКАТА МЕЖДУ ДВА СЕЗОНА ИМАМ ПРАВО ДА ПОСТРЕЛЯМ И АЗ!" – ТВЪРДИ БИСЕР МИХАЙЛОВ, КОЙТО РЕШИ ДА СИ КУПИ ЛОВНА ПУШКА...

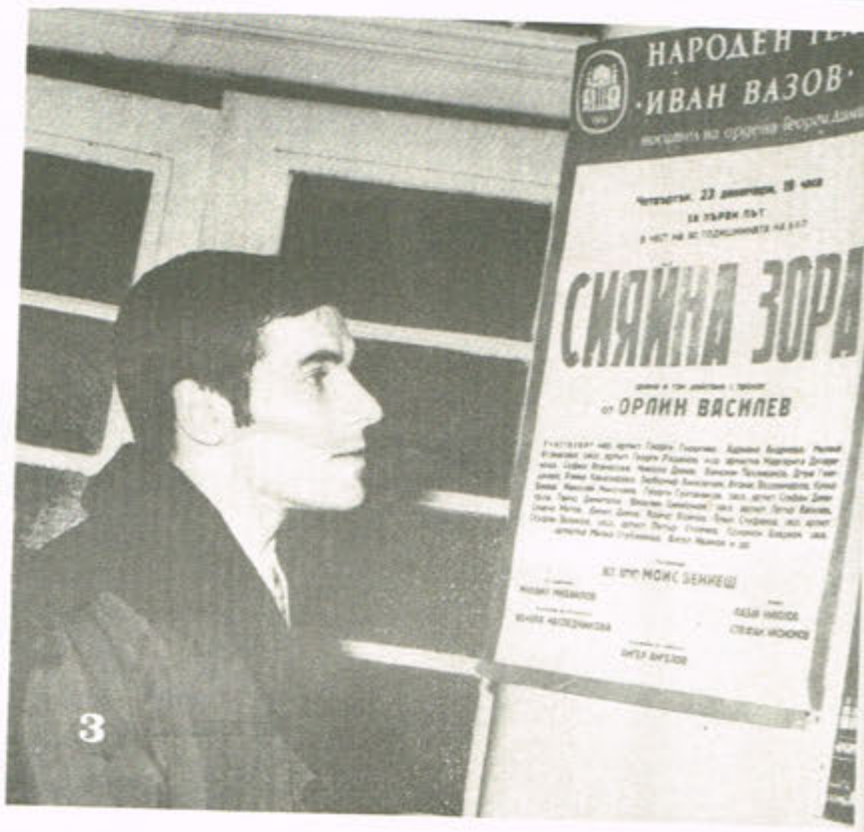
3 ЕДНА ВЕЧЕР В НАРОДНИЯ ТЕАТЪР „ИВАН ВАЗОВ" – ТОВА Е ЖЕЛАНИЕТО НА ТОДОР КОЛЕВ. НО КАК ЩЕ СЕ НАМЕРЯТ БИЛЕТИ!...

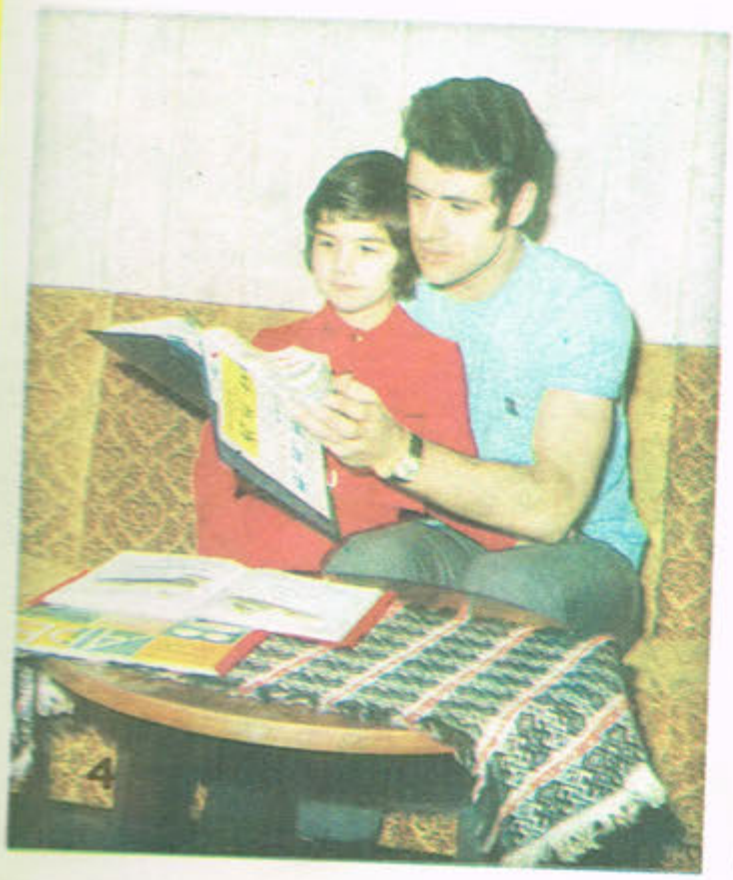
4 „ТВЪРД ФУТБОЛИСТ И ИЗКЛЮЧИТЕЛНО НЕЖЕН БАЩА" – ТАКА КАЗВАТ ЗА ДОБРОМИР ЖЕЧЕВ НЕГОВИТЕ НАЙ-БЛИЗКИ ПРИЯТЕЛИ. В ПЪРВОТО СТЕ УВЕРЕНИ ОТДАВНА, УБЕДЕТЕ СЕ И ВЪВ ВТОРОТО!

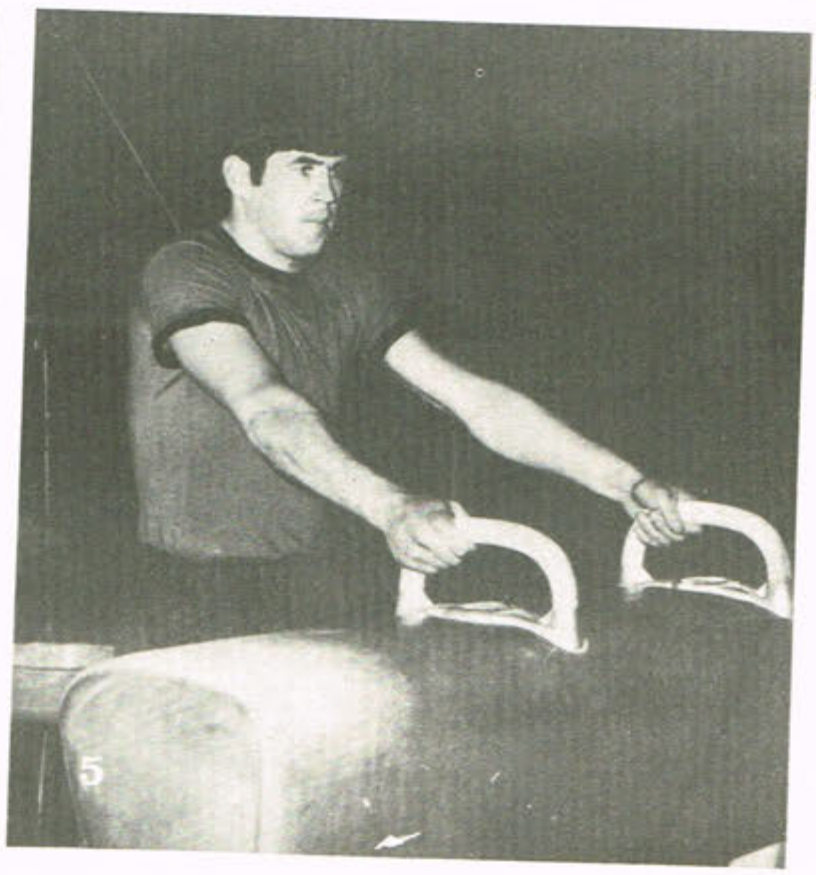
5 МЛАДЕН ВАСИЛЕВ Е СТУДЕНТ ВЪВ ВИФ „ГЕОРГИ ДИМИТРОВ". ЗАТОВА И ПРЕЗ ВАКАНЦИЯТА ТРЯБВА ДА „ЖИВЕЕ" НА СТАДИОНА. КАЗВАТ, ЧЕ ЗА НЯКОИ ОТ ФУТБОЛИСТИТЕ ИЗПИТЪТ ПО ГИМНАСТИКА Е ПО-ТРУДЕН ОТ НАЙ-ТРУДНОТО ФУТБОЛНО „ПРЕПЯТСТВИЕ"...

6 ЕДИН ПОДПИС, КОЙТО Е ТОЛКОВА РАЗЛИЧЕН ОТ ВСИЧКИ ДРУГИ... БОЖИЛ КОЛЕВ РЕШИ, ЧЕ НАЙ-ПОДХОДЯЩИЯТ СЕЗОН ЗА ГРАЖДАНСКИ БРАК Е ПОЧИВКАТА МЕЖДУ ДВА ПОЛУСЕЗОНА...

2

НАРОДЕН ТЕ
„ИВАН ВАЗОВ"
СИЯЙНА ЗОРА
от ОРЛИН ВАСИЛЕВ
3

4

5

6